



# DOKOŘÁN



## VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

už ani nevím, jak jsme v rozhovoru s taxikářem, který mě jednou vezl pozdě v noci z divadla domů, přišli cestou na to zvláštní téma, jež by se dalo nazvat: „Nehledejme skutečnou hodnotu člověka v jeho vnější podobě.“

Obýváme svět, který nám příčinlivě a v různě klikatých postupech „formuje“ vkus. Jak se to jen kupříkladu mohlo stát, že jsme z ideálu ženské krásy – kypré to Venuše, úspěšné matky rodu, přešli na jiný, obecně všude potvrzovaný ideál a klaníme se tak dnes modle ženy s chlapeckými boky, nadprůměrné výšky (i mezi muži) a bez ňader? Někde jsem četl, že se to stalo vlastně mimochodem, a sice silným vlivem módních návrhářů s homosexuálním zaměřením, jichž je v této branži převaha, a ti že měli vytvořit právě tu dnes jedinečnou uznávanou „podobu ženské krásy“ prezentovanou ve všech médiích. A kdo se do té, vskutku globální představy o optimální podobě nevrže, aby žil v komplexech ze své nedokonalosti.

(Bez souvislostí na předchozí si sám až smutně častokrát a marně při pohledu do zrcadla říkávám: „Už aby tu bylo baroko!“ A ono se zajisté zase jednou vrátí, ale to už se mě při mé směle určitě týkat nebude.)

Móda se s časem proměňuje a není jednoduché ji předjímat. Ona se prostě uskuteční a ten, kdo se opozdí, je mimo - klasický zákon stáda. A ať jenom nepoukazuju na jiné, kriticky zavzpomínám na to, jak jsem se spolu se svými kamarády vysmíval té příšerné uniformitě, kterou se vyznačovala nám předcházející generace a kterou jsme velmi rychle a v jednom velkém šiku vystřídali jako kluci dlouhými vlasy, parkrem a kanadama. Uniformita místo jiné uniformity. No prostě stádo a já v něm. A kdo chodil v saku a kravatě, ten to neměl podle mě v hlavě v pořádku.

Ona ta móda je vůbec krajně nebezpečná i v oblasti umění. Rád a často uvádím jeden příklad za všechny: nikdo mi nenamluví, že se nejednalo o čírou a navíc obchodně vykalkulovanou módu, když se ze všech malířů na této planetě stali vyznavači kubismu. Tak maximálně třem z nich bych možná uvěřil, že se rozhodli popřít zákony fyziky a zvítězit nad dvourozměrným plátnem tím, že ho pomalují trojrozměrně, ale těm všem ostatním? Mno...? Ale ujal se to. A spousta lidí na tom vydělala. A kdo tehdy maloval jinak a mnohdy i po svém, byl zatracován, že je zpozdilý a nmoderní atd. a vůbec.

Jasně, že si všichni přejeme, abychom v každodenním životě co nejrychleji odhadli nového člověka, se kterým se potkáme, abychom třeba vyloučili různá nedorozumění, abychom například jednoduše zjistili perspektivu našeho nového vztahu, ale stále neumím porozumět bleskurychlým soudům převážně některých žen, které hned po „prvním pohledu“ poznají, jaký je to ptáček před nimi stojí: „Já to věděla hned, že je to gauner...“ Úžasná a jak záviděníhodná intuice! A třeba to fakt někdo umí...

A ten můj taxikář mi vyprávěl onu děsnou historku s cílem, aby z ní nad slunce vyplýnulo poznání, že je zcela lhostejný, jak kdo vypadá.

Stalo se to v Brně. Když řidič svým autem smetl na jednom přechodu hned několik lidí a jednoho z nich na místě zabil a další dva byli těžce zraněni, všichni, včetně mého vypravěče, v hrůze omdlávali, či bez dechu stáli a nikdo nebyl schopen pomoci, kromě jednoho kluka v hadrech, který na první pohled vypadal jako bezdomovec a jehož dřevo nebyly módním doplňkem, ale jakýmsi chuchvalcem chránícím ho před zimou. A právě tenhle „špína“ začal okamžitě dělat pořádek a sám poskytoval zraněným první pomoc a rázně si zval k té pomoci i okolostojící a dle vyprávění zachránil tak díky své duchapřítomnosti i jasným schopnostem těm nebohým zraněným život!

Lidé jsou různí, chválabohu! A právě ona různost v nás i na nás je bohatstvím našeho světa. A proto je trapné, hloupé a blbé, když jako vzdělaní lidé dopouštíme, aby se různost stávala důvodem hádání se, nepřátelství, agresivních útoků, pomst a válek. Různost je krásná a když někdo nevypadá jako já a není podle mého gusta a není podle módy, nemusí to být hned někdo, nad kým by nám bylo dovoleno ohrnovat nos!

Krásný, zdravý a šťastný nový rok 2012 vám i všem těm jiným kolem nás přeje za všechny své kolegy v Městském divadle Brno

Stanislav Moša, ředitel MdB

LEDEN

2012

CENA 15,- Kč

Městské divadlo Brno





*Jakub Rejman - Gazdík*



*Johana Gazdík se svým synem Jakubem*



*Manželé Slovákové se synem Tadeášem*



*Ředitelka nadace Niké Míla Vepřeková, náměstkyně primátora města Brna Jana Bohuňovská a náměstek primátora města Brna Robert Kotzian*



*Petr Gazdík se svými syny Jozífkem a Adámkem*

*Jiří Mach a Radka Coufalová s Matyášem a Jirkou*



*Lukáš Vlček, Martina Severová*



*Petr Gazdík se svým synem Adamem*

**9. ADVENTNÍ BENEFIČNÍ KONCERT**

**4. PROSINCE 2011**

## Emily Dickinsonová Kniha

Kniha je cennější nad koráb,  
kolik cizích krajů v ní je!  
Rychlá loď neobstojí  
před stránkou bujné poezie.  
Tato pouť patří i chudým,  
nijak poplatek je tu nezkuší.  
Jak báječně levný je povozník  
vezoucí lidskou duši!  
*/přeložila Yveta Shanfeldová/*



**Neberte život příliš vážně,  
stejně z něj nevyváznete žítí.  
Nikdy nic nevyšvětlujte!  
Přátelé to nepotřebují  
a nepřátelé vám i tak neuvěří.**  
Anglický filozof Elbert Hubbard  
(1856 - 1915)

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO  
FINANČNĚ PODPORUJE  
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,  
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

## PARTNEŘI DIVADLA





William Shakespeare  
**Zkrocení zlé ženy**

Režie: Stanislav Slovák

**PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ**

**17. PROSINCE 2011**



Foto: Jef Kratochvíl



**LELKOVÁNÍ JIŘINY VESELÉ**

**S MARKÉTOU SEDLÁČKOVOU**

Je sice velmi drobná, na jevišti ji ale nikdy nepřehlédnete. Markéta Sedláčková patří už po několika sezon k oporám souboru MdB a oslňuje jak v rolích muzikálových, tak v činohře. Kromě toho se ale nedávno s manželem, hercem a režisérem Stano Slovákem, přestěhovali do nově postaveného dřevěného domku v Modřicích u Brna (takže ke všem povinnostem přibýlo ještě dojíždění), kde vychovávají syna Tadeáše, starají se o dva psí dědečky a nově o pár koťátek.

*Víla, a taky poněkud frustrovaná manželka. Podzim vám nabídl dvě opravdu velmi rozdílné role, tu první v muzikálu Kráska a zvíře, tu druhou v inscenaci Výkřiky do tmy. Je vám některá z nich bližší?*

Logicky rozhodně ta manželka, protože je prostě víc ze života. Navíc se mi velmi líbí celá hra, jak ji napsal australský dramatik Andrew Bovell. Kdyby někdy byla taková příležitost, moc ráda bych se s ním setkala. Obdivuji, jak dokázal jednoduše vystihnout i hodně komplikované věci související se vztahy mezi partnery a lidmi obecně. Je tam co hrát, baví mne rozkrývat postavu Jane, hledat její charakter... Zatímco víla v Krásce je paní, která přijde a řekne nějakou pravdu.

## *Když je opravdu dobrá herečka, je jedno, že není hezká nebo že stárne*

Je to samozřejmě dané žánrem, v pohádce to těžko může být jinak, a taky mne to baví. Ale mnohem zajímavější je pro mne Jane z Výkřiků.

*Mimochodem, co váš pětiletý syn Tadeáš? Viděl Krásku a zvíře?*

Je to kluk, takže v Krásce se mu nejmíc líbilo Zvíře. Dokonce se ani nebál, na rozdíl od jiných dětí v hledišti. To bude asi tím, že do divadla chodí díky mé a manželově profesi přece jen odmalička a často, takže je to jak se říká připravený divák. Zná už tajemství divadla, umí si mnohé věci vysvětlit a tolik se už nestrachuje. Viděl dokonce i *Bidnky*, ale je pravda, že mne ani v této inscenaci, ani nikde jinde neviděl umírat. To by asi nezvládl. Po Krásce ode mne chtěl jen půjčit kouzelnou hůlku, vnímal mne jako dobro, ale víc ho zajímaly zlé sestry, popřípadě komická postava Gustava. Z jeho pohledu holt nehraju moc zajímavé postavy.



*S Igorem Ondříčkem  
v muzikálu Cabaret,  
režie: Pavel Fieber*

*Bude taky herec?*

To opravdu nevím, záleží bude jen na něm, pokud něco takového bude vůbec chtít. Zatím chodí do přípravky v hudební škole, učí se notičky a chtěl by hrát na kytaru a bubny. Asi rok ho držely i housle, ale to jsme mu snad už vymluvili, protože ani já, ani

Stano na housle nehrajeme. Doufám, že nakonec se rozhodne pro klavír, a pak časem klidně ať dojde třeba i na ty bubny. Je muzikální, byla by škoda to nerozvíjet, i kdyby nakonec měl s kytarou balit jen holky. Uvidíme. *Kdybyste měla tu možnost přenést si svoji kouzelnou hůlku i do reálného světa, co byste si přála?*

Abychom byli zdraví a šťastní. A aby už skončilo to prokleté období a přestali nám umírat v divadle kamarádi. Chápu, že smrt je přirozená věc, ale mladí lidé by umírat neměli. Takže aby to zdraví a štěstí měli všichni kolem mne, moji přátelé a blízcí, a aby se ten svět už zklidnil.

*Považujete v lásce či vztahu za důležitý vzhled partnera?*

To jsem nepovažovala snad nikdy, možná jen jako patnáctiletá pipinka jsem chtěla mít pěkný kluky. Vždycky mi ale učarovalo kouzlo toho muže – nemyslím, že by můj

*S Petrem Gazdíkem  
v muzikálu  
Čarodějky z Eastwicku,  
režie: Stanislav Moša*



manžel byl nějaký extra krasavec, ale je to chlap, sympaták. Jistě, je fajn, když je chlap sexy, vypadá dobře, ale důležité to není a s přibývajícím věkem už vůbec ne.

**A u herečky je vzhled důležitý? Máte obavy ze stárnutí?**

Když je opravdu dobrá herečka, je jedno, že není hezká nebo že stárne. Vždycky se mi líbily starší ženský, na nichž bylo vidět, že si už něco odžily. Obdivuji baby, které umějí stár-

nout, dělat si z toho srandu a brát to s nadhledem – doufám, že se mi to taky podaří, protože je to kumšt a u herečky obzvlášť. Už nějakou dobu se přehupuji do těch starších rolí, takže si to uvědomuji tím víc. Není to jednoduché, jak se věci a ženy mění.

**Motiv z Krásky jsme už vyčerpaly, takže pro změnu v souvislosti s Výkřiky do tmy: jaký je váš názor na nevěru?**

Když jsem byla mladší, měla jsem velmi vyhraněné názory. Postupem času člověk pochopí, že nikoho nelze předělat... Asi určitě by mne taková věc ranila. Když už někdo někoho podvádí, měl by to dělat alespoň řekněme na úrovni, tak, aby toho druhého neztrapnil, neranil a neublížil mu. Ale tomu, aby vás partner opustil kvůli někomu jinému, stejně zabránit nejde, láska se vynutit nedá.

**Nejtěžší rolí, kterou musíte zvládat, je určitě ta maminkovská. Stíháte?**

Hodně se v péči o Tadeáše střídáme s manželem, ale musím říct, že kdybych měla fungovat v takovém nasazení jako před mateřskou, tak to si neumím představit. Trochu jsem se zklidnila, hýčkáme si kamarádku – hlídačku Markétku, kterou má Tadeáš moc rád, protože babičky máme bohužel daleko od Brna a ještě pracují.

*S Martinem Havelkou  
v muzikálu Čarodějky z Eastwicku,  
režie: Stanislav Moša*





**Zhruba před rokem jste se přestěhovali do domku v Modřicích. Už máte definitivně dobudováno?**

Samí jsme nebudovali, našli jsme si firmu, která nám dřevostavbu dodala vlastně na klíč. I když nás mnozí dopředu varovali, měli jsme velké štěstí. Přála bych všem zkušenost s tak kvalitní stavební firmou. Důležité je, abychom se cítili u nás doma dobře, a myslím, že útulno u nás už je.

**Oba s manželem jste ale tak pracovně vytížení, že moc nevěřím, zda se vůbec doma někdy sejdete... A pokud ano, jak relaxujete?**

Ale ano, sejdeme. Stano teď víc režíruje, takže když nehraju a on nemá zkoušku, potkáme se normálně večer. Není to žádná tragédie. S Tadeášem rádi chodíme na procházky, Stano si ještě přibral funkci asistenta fotbalového trenéra přípravky, takže s Tadeáškem spolu tráví i čas při tréninku. V létě jsme původně zvažovali, že pojedeme k moři, ale nakonec nám bylo doma tak dobře, že jsme nikam nejeli, přijímali návštěvy, grilovali a užívali. Pokud se týká relaxování, už jsem se naučila i válet, takže si užívám i to. :-))

**A co druhé miminko, neplánujete Tadeášovi sestru nebo bratra?**

Nechtěli bychom, aby byl jedináček, ale ne-



*V muzikálu Bídničci,  
režie: Stanislav Moša*

cháváme těmto věcem volný průběh. Tadeáš sám by chtěl samozřejmě bratra, dokonce volnému pokojíčku, který máme, říká bráchův pokoj. A už přišel i s návrhem, že bychom si měli raději adoptovat nějaké větší dítě, či více dětí, protože ty větší jsou podle něj zábavnější a není potřeba čekat, až vyroste.

*Foto: jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl*



*S Kateřinou Krejčovou  
v muzikálu Kráska a zvíře,  
režie: Stanislav Slovák*



**HOSTEM DOMA**

## **JAKUB PRZEBINDA**

### **HERCE Z OSTRAVY BAVÍ ASISTOVAT REŽISÉROVI**

Jméno Jakuba Przebindy byste měli vyslovit správně po polsku, tedy Přebinda. Protože se tento 29letý herec poměrně často setkává se zkomolenou výslovností, raději své příjmení v některých situacích účelově mění. „Když třeba objednávám domů pizzu, raději do telefonu řeknu, že se jmenuji Kuba Novák. Je to jednodušší než spelovat Przebindu,“ prozradil na sebe. Polské příjmení také avizuje, odkud pochází – z Ostravy. Do Městského divadla Brno se dostal zcela náhodou, přesto vlastním přičiněním. Skvěle tančí, raději má činohru než zpěv. Jakuba Przebindu znáte z inscenací *Sněhurka a sedm trpaslíků*, *Bídníci*, *Tři sestry*, *Mozart!*, *Hello, Dolly!*, *Ptákoviny podle Aristofana*, *Muchova epopej*, i z dalších. Účinkuje také v nově uváděné Shakespearově komedii *Zkrocení zlé ženy*. Je to zároveň už jeho třetí zdejší opus, kde

působí jako asistent režiséra. Hraje fotbal za Menšíkovu jedenáctku. Možná jste viděli dvoudílný televizní film z ostravské produkce *Kobova garáž*, hrál v něm rockera Michala. Své nejlepší role odehrál a má před sebou v Městském divadle Brno.

### **Máte tady nějakou přezdívku?**

Žádnou takovou, kterou by všichni používali. Jen jeden můj kolega, který už tu není v anagažmá, mě oslovoval Poláku – s neslušným přívlastkem. Myslel to ale z legrace, mě to neuráželo.

***Na stránkách Dokořanu vedete svůj první rozhovor, tedy prozradte, jak to bylo s vašimi konzervatoři. Víte jen, že jste se učil hereckému řemeslu v Ostravě a v Praze.***

Talentové zkoušky jsem dělal jak do Prahy, tak do Ostravy. V Ostravě se mě ptali, kam půjdu, když se dostanu na obě školy. Já jsem řekl, že samozřejmě sem, za vámi do Ostravy, tady je to nejlepší. A v Praze jsem odpověděl na stejnou otázku zase v jejich prospěch. Nelhal jsem ani na jedné konzervatoři, dostal jsem se na obě. Vybral jsem si Prahu, ale jako 14-ctí, 15-ctiletého mě velkoměsto trochu smlelo, žil jsem tam sám. Rodiče tehdy pracovali každý jinde, matka v Karlových Varech a otec v Pardubicích, pak šli do Ostravy, otec řediteloval v Divadle Petra Bezruče, máma tam dodnes hraje, a já šel s nimi. Praha bude stát ještě dlouho, neuteče mně, říkal jsem si. Ukončil jsem tam zdárně první ročník, jen z klavíru jsem dělal nějaké opravné zkoušky, trochu jsem ten předmět zanedbával.

***Cítíte se být komediálním typem, nebo jste spíše na vážnější roli?***

Profík by se měl vyrovnat a také se vyrovnává i s tím, když dostane roli, která zrovna neodpovídá jeho naturelu i oblíbě. Já se více cítím na komedii. V muzikálu *Hello, Dolly!* jsem buď company, nebo Kornelius Hackel. A v company mám téměř na konci takový mikrovýstup, dělám, řekněme, debila. Pěta Štěpán se na mě jednou díval a říká, člověče, to nebude poslední debil, kterého tady v divadle děláš!

***To je od kolegy krásné uznání. Určitě jste musel být komediantem už jako kluk...***

V té době jsem měl asi dvě stě možností. Bud'

se stanu profesionálním hokejistou, nebo fotbalistou, nebo... nebo... nebo profesionálním hercem. Šest let jsem hrál jako záček hokej, ale nebyl jsem na tom tak, abych vystřelil někam do NHL. Táta se mnou sice hrával fotbal a na rybníku jsme bruslili, stříleli cvičně do branky. Jenže doma bylo herecké zázemí. Dodnes je táta Michal Przebinda dramaturgem České televize, hercem a režisérem.

***Vy jste ale absolvoval na konzervatořích čínohru a tady zpíváte v muzikálech. Jak jste to zvládl?***

Nevím, jestli to mám vůbec říkat, na konzervatoři jsem totiž muzikál moc nechtěl dělat. Na spolužáky, kteří hostovali v muzikálech, jsem se díval tak trochu skrz prsty, takovej jsem byl hloupej a málo informovanéj o tom, jaká je muzikál dřina, jak je těžký. Dnes už dávno říkám klobouk dolů před těmi, kteří umí hrát, zpívat i tančit jako třeba Dušan Vítáček. Ale musíte vědět, že já jsem byl v době studií pečený vařený v Divadle Petra Bezruče, kde se rozhodně nezpívalo, a to mě taky ovlivnilo.

***Po studiích jste už působil na všech ostravských scénách, a nejen tam...***

V Národním divadle Ostrava i v Divadle Český Těšín a taky v ostravském Divadle loutek. Tam jsme nepracovali jen s loutkou, dělali jsme i večerní představení pro dospělé publikum, bavilo mne to. Do angažmá mě pozval Petr Nosálek, na Ostravsku a hlavně v Polsku uznávaný vynikající režisér. S jeho synem Ondřejem jsme dělali autorské divadlo. Naši inscenaci *Trumf* točila ve svém studiu Česká televize, bylo to téměř jako televizní inscenace. Čtyři roky v Divadle loutek uběhly jako voda.

***To už se psal rok 2004, v Městském divadle Brno stavebně dokončovali Hudební scénu a připravovali zahajovací muzikál Hair. Určitě nelitujete, že jste tenkrát nezaváhal.***  
Nelituju. Moje tehdejší přítelkyně se zúčastnila v Brně konkurzu. Půjdu s tebou, zkusím, uvidím, řekl jsem. Uplatnil jsem svůj taneční talent, vzali mě, v *Hair* jsem tančil Paula. Ale ještě předtím jsem dostal lano do olomoucké činohry a o prázdninách a pak v září a říjnu jsem začal tady zkoušet *Hair (Vlasy)* – souběžně se zkouškami v Olomouci. Tam jsem

stihl premiéru jedné inscenace, ale další, *Romea a Julii*, jsem už nedozkoušel, protože tady v Brně jsem dostal nabídku do muzikálu *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť* – v německém a anglickém jazyce. Na tři měsíce jsme jeli do Německa, podívat se do světa mě hodně zajímalo. Takže dva dny před uplynutím tříměsíční výpovědní lhůty jsem se v Olomouci omlouval. Tamní tehdejší umělecký šéf Václav Klemes, který mě přetáhl, měl opravdu velkou radost, že ode mne dostal po třech měsících košem. V Městském jsem pak byl první sezonu externistou.

***Tanec jste ale na konzervatoři patrně taky moc nedělal, není-liž pravda?***

Ale ano, právě tam jsem se setkal s Lenkou Dřimalovou, současnou šéfovou baletu Národního divadla Brno. Měla svoji taneční skupinu, oslovila mě. Nebylo to jen o tanci. Lenku hodně bavilo skloubit herectví s tancem, výsledkem byla docela zajímavá představení. Působila tam ve stejné době i Radka Coufalová (Machová).

***S Jaroslavem Matějkou v komedii Měsíční kámen, režie: Stanislav Slovák***



***Poprvé jste asistoval v muzikálu Mozart! režisérovi Stanislavu Slovákovi. Stejný tandem jste vytvořili už potřetí, naposledy v Shakespearově Zkrocení zlé ženy. Jaké musí mít člověk předpoklady a vlastnosti, aby se stal asistentem režiséra?***

Musí mít organizační schopnosti a taky přehled o tom, které dveře kam vedou. Aby se vždycky obrátil na správnou osobu při zajišťování rekvizit, kulis a podobně. A musí mít chuť pracovat. Mě tahle práce baví. Nemá každý takové ambice, protože s asistováním režisérovi souvisí také další práce, vymýšlet

plán příštích pracovních dnů, atd. Herci mají rodiny, každý na tohle nemá chuť. V každém divadle taková funkce není.

### ***Jak taková asistence režisérovi Stanislavu Slovákovi vlastně vypadá?***

Je příjemná. Stano mně srozumitelně předává zkušenosti, také začínal jako asistent režie. O spoustě věcí se bavíme, zajímá ho můj názor od umístění něčeho či někoho na jevišti až po umělecké tvůrčí záležitosti. Ostatně do tvůrčího procesu zasahují při Stankově režii i herci. Samotná *Zkrocenka*, jak nazýváme novou inscenaci, je mnohem pohodovější než *Mozart!*, kde účinkovalo padesát lidí včetně zahraničního hosta. S dirigentem Casparem Richterem se komunikovalo v angličtině, a teď si představte, že třetina z těch padesáti řekne já mám závazky tam a tam, je mezi nimi hodně externistů. A to všechno máte skloubit se zkouškami, s korepeticí, je toho mnohem více. U činohry a při menším obsazení je to jednodušší, nemáme alternace, takže každý má na svou roli více času. Asistenci tedy zvládám i se svojí rolí Lucenzia.

### ***Míváte se Stanislavem Slovákem nějaké tvůrčí rozpory, zásadní rozdílné názory?***

Takový spor nemůže nastat, protože maminka a pan režisér mají vždycky pravdu.

### ***Kdo rozhoduje o tom, že se někdo stane asistentem režie?***

V našem divadle je to v pravomoci režiséra, sám si asistenta vybírá. Pan ředitel Stanislav Moša podpisem vyjádří svůj souhlas. Takže s panem ředitelem jsem o tom vůbec nemluvil. Stanko si mě vybral pro *Zkrocení zlé ženy*, protože jsme spolu dobře vycházeli i při vzniku zahajovacího představení festivalu Divadelní svět Brno 2011 s názvem *Sen noci shakespearovské*.

### ***Chtěl byste být v budoucnu režisérem?***

Jen režisérem ne, ani na poloviční úvazek. Třeba něco zkusím, a když to nebude dobré, vzdám se režiování. Ale teď mě to láká, chci to zkusit, věřím, že budu soudný. Ale kvůli režii nepůjdu na vysokou školu, protože nejsem studijní typ. Proto také mám „jen“ konzervatoř, žádnou JAMU nebo DAMU. Nejen můj otec, i spousta jiných režisérů nemají vysokou a režírují. Ano, jediný handicap, že nemám JAMU, cítím v tom, že



*Se Soňou Kubišovou  
v německé verzi  
muzikálu Kráska a zvíře,  
režie: Stanislav Moša*

neumím žonglovat... aspoň trochu. Myslím, že zasvěcení to pochopí.

### ***Na internetu jsem vás objevil s fotoaparátem v ruce. Fotografujete?***

Focení mě baví. Třeba v inscenacích, ve kterých nehraju, si dělám pár fotek pro sebe. Vždycky se nejdříve zeptám režiséra, jestli se můžu někam schovat. Fotky nevystavuju, schovávám je doma v počítači.

### ***Nekonkurujete Jefu Kratochvilovi, šéfredaktorovi Dokořánu?***

Párkrát už se někteří ptali, co to dělám s fotákem, když od toho je tady přece Jef. Ale sám Jef nic neříká, myslím, že si mě ještě ani nevšiml.

### ***Jste jako fotograf nějak vyhraněný?***

Žádné preferování zátiší nebo portrétů, nic takového. Na digitál fotím všechno, snažím se mít nějakou památku. Tak třeba mě mrzí, že nemám zachycena všechna města, kde jsem bydlel. Hodně jsme se stěhovali. Brno je osmé město, ve kterém žiju. Na fotky je pak člověk divá jako na dopisy staré lásky.

### ***Den před naším rozhovorem jste s ostatními naposledy hrál v inscenaci Tři mušketýři. Prožíváte derniéry?***

Byla to klasická činohra, hrál jsem mušketýra číslo šest, provokatéra a ještě dalších asi pět postav. Obecně nejsem v tomto sentimentální, inscenace odcházejí a nové přicházejí.

### ***Vaše nová role je zamilovaný Lucenzio ve zmiňovaném Zkrocení zlé ženy. Bude pro vás příjemnější?***

Je to pěkná role, Lucenzio miluje Biancu, je romanticky rozdyčtější. Postupem času jsme dospěli při zkouškách k názoru, že tento mladík není úplně hloupý, ale není úplně bystrý.

Napadá mě, že se možná při tomto hodnocení vycházelo ze mne, tak nevím, jestli z toho mám mít radost. Vidíte, zase postava nikoli z těch úplně nejbystřejších (*smích*).

**Čtenáři, jenž by bral vážně vaše slova, jen připomenu vámi vytvořenou postavu vojína Huberta v muzikálu *Kdyby tisíc klarinetů*, Jendu Rilkeho v *Probuzení jara*, novice Peta v *Měsíčním kameni*, nemluvě o již uvedených a dalších rolích.**

Jenda Rilke má v *Probuzení* docela těžký výstup – masturbuje a líbá se s kolegou. A při tom všem zpívá. Náročné, ale krásné představení. Víím, že žádný můj kolega nezapo-

mene v rozhovoru tuto inscenaci připomenout.

***Kde hrajete s Menšíkovou jedenáctkou?***

V obci, která nás pozve. Jedenáctku založil syn Vladimíra Menšíka Petr, majitel známé brněnské kavárny nesoucí toto slavné příjmení. Hrát s herci bývá pro lidi atrakcí, přicházejí povzbudit své chlapy proti nám a utržené peníze pak dáváme na Dětskou nemocnici. Hrajeme jen v létě.

***Nezapomněli jsme něco důležitého?***

Na závěr rozhovoru chci pozdravit maminku, tatínka, sestru a svou přítelkyni Frňu...

*Jan Trojan, foto: jef Kratochvíl*



*S Rastislavem Gajdošem a Evelínou Kachlířovou v komedii *Zkrocení zlé ženy*, režie: Stanislav Slovák*



Obdarujte své blízké zážitkem, který si mohou sami naplánovat.

Dárkové poukázky na představení Činoherní či Hudební scény Městského divadla Brno jsou v hodnotě 500,- Kč a k dostání na všech našich pokladnách.

[www.mdb.cz](http://www.mdb.cz)



## „OD DÁBELSKÉHO SVŮDNÍKA PO ANDÍLKA“ ANEB JAKÉ JSOU MOŽNOSTI MLADÉ NOVINÁŘKY

Když jsem dostala zadání rozhovoru s Terezkou a přečetla si příslušnou rubriku „Zblízka“ zarazila jsem se. Terezka? Zblízka? Krásná žena a hrdá maminka čtyřleté Hannah. Jedna z nejméně obsazovaných souborových hvězd v MdB. Tanečnice a zpěvačka, která svým životním optimismem s neustálým úsměvem na tváři dokáže rozzářit celé pódium.

ZBLÍZKA

## TEREZA ŠKODOVÁ

*Terezko, od našeho minulého setkání uplynuly téměř dva roky, co je nového?*

Vše a nic, spousta věcí se změnila v mém soukromí...

*Do soukromí se raději pouštět nebudeme, je to začarovaný kruh, v němž beztak hraje hlavní roli „chlapeček“. Od tohoto tématu rychle pryč. Co vám v poslední době udělalo radost?*

Hanička je má každodenní radost i starost... Jinak pracovní jsem získala novou zkušenost

jako asistentka choreografie, moc mě bavilo být při zkouškách nejen choreografických a u toho jak se rodí nové představení. Samozřejmě mi pak dělá velkou radost, když vše vychází tak jak má, ale pořád není nad to, stát na jevišti a užívat si to z té druhé strany!!

***Takže končíte s hraním a už se budete soustředit jen na práci choreografa?***

V žádném případě! Dělat asistentku skvělé tanečnici a choreografce Luce Holánkové mě moc bavilo, ale já rozhodně nemám tu odvahu a talent na vymýšlení choreografií! Baví mě být na opačné straně...zpívat,

tančit a hrát... snažím se zrealizovat co nejlépe něčí nápad a choreografii. Bohužel je u nás docela málo šancí si „opravdu“ zatančit. Bylo pár projektů, kde jsme se náležitě „vyblbli“ jako *Jazz Side Story*, *Sen noci shakespeareovské*, *Jarní hudebně-taneční matiné* apod. Ale trénujeme poctivě, co kdyby...

***Na první dojem křehká něžná dívěnka. Klámete tělem?***

To asi musí posoudit jiní... Já sama se za něžnou dívěnku nepovažuji, ale každý má své slabé chvíle, kdy potřebuje stát po boku někoho silnějšího.

***Na Činoherní scéně vás můžeme vidět v inscenaci Výkřiky do tmy, po boku tanečnicka Boba Vituly, jak se vám spolu tancuje?***

Ve *Výkřicích* spolu s Bobem tančíme zatím jen krátce a každé představení je pro nás vlastně premiérou. Až na jedno číslo jde vlastně o improvizaci na dané téma, kde se snažíme vyjádřit pohybem dané situace. Bob je skvělý tanečník, takže já si nemůžu stěžovat!

***Mezi vaše oblíbené pořady patří S Italem v kuchyni, vaříte ráda?***

Jo, kouká se na to moc dobře, když to někdo umí!!! Já sama nejsem velká kuchařka, spíš si umím přivrtat poličku nebo smontovat postel. Ale když občas něco uvařím, a to spíš o víkend, tak se to dá sníst, aspoň myslím...

*Michaela Jančová, Foto: jef Kratochvíl*



**K rozhovoru s Jiřím Machem jsem se sešla v Divadelním klubu, po náročném představení. Kupodivu tam na mě nečekal znavený umělec, ale naslouchající, otevřený, milý člověk s podmanivým hlasem, vtipný, plný energie a evidentně plný lásky k životu, své rodině a divadlu... Jiří Mach**

***Vím o vás, že jste hned po absoloriu na JAMU nastoupil do Městského divadla v Brně, toužil jste po něčem takovém už na škole, byl to váš plán?***

Nedá se to tak říct, neměl jsem ani představu, že půjdu na takovou školu. Ale už na škole jsme vypomáhali ve sborech – tedy, u nás se neříká sbory, ale company. Tak jsem měl tu možnost už ve druhém ročníku začít v company v *Ježšovi*, *Šumařovi na třeše* – tenhle muzikál miluju, pak v *Čarodějkách z Eastwicku*. Někdo to má tak, že přijde a hned má velké role a já jsem si trochu počkal...

***Ale zase ne tolik, pokud vím, docela brzy jste začal s krásnými rolami...***

No je pravda, že když jsem odcházel ze školy, tak jsem tam hrál už fakt pěkné věci...

***Nedívím se, protože vaše fyzické dispozice tomu taky hodně nahrávají...***

Pan režisér Polák prý někde v žertu řekl „Paní kolegyně – keď to nezahráte, tak aspoň budete pekná.“ Na druhou stranu, je strašně, když tohle někdo slyší... No, musím se s tím handicapem vyrovnat, vtipkuje Jiří. Když jsou herečky krásné, u nás v divadle máme krásné ženy, jako třeba moji ženu (Radku Coufalovou). Není to špatné pro divadlo, když je na herce i hezký pohled.

***Je pravda, že ve vašem divadle jsou většinou lidé – radost pohledět. Myslíte, že je to i nějaký záměr vedení divadla, nebo jen souhra náhod?***

Myslíte přímo našeho šéfa? Má určitě svou představu o typech, a že je hezký pohled na divadle třeba na Igora Ondříčka, Dušana Vitázka, to jsou velcí chlapi, vypadá to na jevišti prostě dobře – o krásných ženách nemluvě. Ale je dobré, když je soubor různorodý, v divadle by podle mě měly být různé typy.

***Je fakt, že tohle tak v MD Brno bylo vždy, ovšem letos, bohužel, prořídly řady starších***

**V OSLNĚNÍ**

**JIŘÍ MACH**

**herců – já jsem tak smutnou sezonu, ve které by zemřelo tolik kolegů, snad nezažila. Jaký to mělo vliv na soubor?**

Máte pravdu, že to je strašné, nejhorší je to samozřejmě pro ty, co se svými kolegy prožili třeba i třicet sezon, jsou to kamarádi, spojuje je i spousta osobních zážitků. Některé kolegy jsem znal víc a některé míň. Tento rok byl opravdu těžký a nejen v uměleckém souboru, musím vzpomenout naši kamarádku Lucku Broučkovou (tiskovou mluvčí). Ale nedá se nic dělat, život jde dál a pracovat se musí i v takhle nelehkém období...

**Když jste mluvil o panu režiséru Polákovii, máte nějakého svého oblíbeného režiséra?**

Já velice rád vzpomínám na *Probuzení jara* (režie Stanislav Moša), to byla výborná práce a zkušenosť se vším všudy, to bylo opravdu nádherné. Také vzpomínám na *Cyryana z předměstí*, ještě na JAMU (režie Michal Zetel). S paní Hanou Burešovou se mi spolupracovalo opravdu moc dobře. S ní jsme dělali *Smrt Pavla I.*, *Tři mušketýry*, teď *Mojžíše*, moc krásná práce – je precizní, má konkrétní představu, její představení je stylové. Měl jsem při čtených zkouškách trochu obavy, nedovedl jsem si představit, co s tím textem budeme dělat, ale ona má našťěstí už dopředu svoji vizi.

**Tak to mohu potvrdit, byla jsem na premiéře – je to stylové, klasicky pojaté představení. Odcházela jsem dojatá, příjemně naladěná, je to takové pohlazení, divadlo na divadle, bylo vidět, že všichni přistoupili k tomuto dílu s pokorou.**

Byl to kolektivní způsob práce, kdy se herci podřizují celku.

**Dalo by se říci, že u vás není typická řevnivost mezi herci? Jak se třeba dívají herci na kolegy, kteří vyjíždějí třeba do Prahy na nějaké představení, třeba jako vy do Karlína, anebo natáčet?**

Já myslím, že tohle nikdo fakt neřeší.

**Nemají třeba zlost, že musí za někoho zkoušet?**

To se ani moc neděje. Občas se může stát, že v nějaké sezoně je někdo třeba víc vytížený, že natáčí a vyjde se mu vstříc, že třeba nezkouší, nebo nehraje. Ale u nás v divadle je tolik lidí, že si naopak aspoň zahrajou třeba ti ostatní. Že náhodou dostane i takovou roli, kterou by hrál jinak někdo jiný. Ale to je normální. U nás v divadle je docela velká konkurence...

**Konkurence je dobrá i ve vztazích – ovšem do určité míry. Což mi nabízí otázku, kterou jsem dávala i vaší ženě Radce: jste oba herci, funguje u vás nějaká forma, třeba i potlačené, nebo skryté žárlivosti, ale opravdu upřímně? Když třeba vaše žena musí líbat někoho z kolegů.**

Nevadí mi to. Z profesního hlediska to chápu, ale nepotřebuji se na to chodit dívat a kontrolovat, jak moc dobře toho člověka líbá, takže to odstříhnu a vidět to nemusím. Je jasné, že když ji mám rád, tak mi to nijak zvlášť dobře nedělá. Ale nikdy bych jí nic takového nevyčetl. Nechápu ty, co tvrdí, že je jim to úplně jedno. Ovšem je to práce a vím, jak to chodí, takže to nejen nemusím vidět, ale ani se o tom nemusíme víc bavit, nebo to řešit.

**A vy nějaké výčitky máte, když hrajete podobnou scénu?**

Ne. To nedělám já, to dělá ta postava. (*smích*) Myslím, že je to to poslední, co bychom řešili, většinou domlouváme spíš hlídání, nebo kdo půjde s malým do školy, kdy nakoupit, i když se o práci bavíme taky. Já jsem si například dnes přijel odpočinout na představení *Ježíše* do Prahy. Odvezl jsem děti k rodičům a vím, že po dlouhé době si můžu ráno trochu pospat, zítra mě čeká v Karlíně ještě dvoják.

**To se asi nestává často, že? Ale to tedy není moc odpočinek, když vím, že další den pro změnu hostujete s *Mojžíšem* Městského divadla Brno v Divadle v Dlouhé.**

To je taková zajímavost – paní režisérka si to představení, které u nás režíruje jako host, pak vezme na hostování do Dlouhé. Teď pro změnu bude režírovat v Dlouhé představení *Tři mušketýři*, které u nás mělo nedávno derniéru. Takové malé ctrl C – ctrl V, jen s jinými herci.



*S Igorem Ondříčkem  
v dramatu *Jméno růže*,  
režie: Petr Kracik*



***To je hezký přírůstek. Cítíte nějaký rozdíl, byť i jen malé nuance, když jedno a to samé představení hrajete v Brně nebo v Praze?***

Pocitově určitě, nejlepší je to hrát pořád u nás doma, člověk je tam zvyklý. Už když to vezmu od muzikálu, tak hlavně, my jsme „rozmazení“ tím, že máme opravdu dobrý zvuk, výborné technické zázemí a servis, myslím, podobný není. Dělali jsme také na Nové scéně ND *Probuzení jara*, ale je to jiná scéna. Když jezdíme po divadlech, musíme se přizpůsobit odlišnému prostoru, když to řeknu sportovní terminologií – vybíráme míčky, které letí jiným způsobem, než jsme zvyklí. Nebo se tam nevejde polovina kulís a najednou je vše jinak.

***Dá se říct, že se pak mění i atmosféra toho představení?***

Určitě trochu ano, i když ten základ zůstává stejný... Třeba na *Probuzení jara* se diváci musí se vším ztotožňovat postupně. Je tam tolik těžkých témat. Představení, ve kterém se otvírají problémy zneužívání dětí, homosexuální vztahy, nebo sebevražda – divák nutí přemýšlet, vstřebávat věci emocionálně, často si i sáhne na něco s čím už se v životě setkal, nebo se mu to stalo, protože při šíří těch témat je umění se do něčeho alespoň jemně netrefit. A když přijedeme někam, kde to vůbec neznají nebo nečekají, je zajímavé sledovat reakce.

***Takže je určitě dobré mít představení, které uhýbá ze zajetých kolejí.***

No jasně, určitě. Čím víc, tím líp.

***Pravděpodobně taky patříte mezi herce, který si rád sáhne na širokou škálu rolí, na různé typy. A nechce být zaškattulovaný.***

Abych věděl, co už příště nemám dělat (*smích*). Často si říkám, že kdyby se ke mně určitá informace dostala, nebo mi doklapla dřív... Je pravda, že už to ani poté nějak zásadně neměním, i když jistěže, každá role má v průběhu hraní určitý vývoj. A podle mě je naprosto přirozené, že v tom množství věcí, které člověk dělá, nemůže být všechno jenom skvělé. To není žádná výmluva na nic, nebo omluva, to je prostě fakt, který se nevyhne nikomu. Realita... Člověk ví, že se mu něco povedlo víc a něco bylo horší a třeba nikdy nezjistí proč.

***Znáte nějakého herce, který si myslí: jsem skvělejší, v tomhle představení jsem výbornejší?***

No jasně, jistěže znám...

***Myslíte si, že může člověk tím vlastním uspo-***



***S Radkou Coufalovou  
v dramatu  
Markéta Lazarová,  
režie: Stanislav Moša***

***kojením ustrnout ve vývoji? Že není špatný, je standardně dobrý, ale už se nevyvíjí.***

Ano. Mně osobně nevadí připomínky typu tohle děláš špatně, ale zase na druhou stranu, když někdo řekne: tohle je úplně na houby, ale neřekne proč? Herectví je v tomhle trochu nevděčné povolání. To tedy ano, člověk se někam dohrabe, aby zase spadnul, aby se zase mohl někam dohrabat. Chvilku je to super a pak zase horší.

***Rekl jste si někdy, že jste se zbláznil, že jste k divadlu šel?***

Ne, to ne, jen jsem si párkrát říkal, že jsem mohl jít třeba do banky.

***To by asi ve vašem případě byla škoda.***

Ale pořád si myslím, že se může klidně stát, že dojde k nějakému vyhasnutí, nebo k tomu, že mi to přestane dávat radost kvůli nějakým nespravedlnostem, nebo mým neschopnostem, nebo věcem, které se prostě nesejdou, nebo že je člověk třeba ve špatnou chvíli na špatném místě. Je to o štěstí, ta naše profese. Nerozhodují o tom, co dostanu za roli. Může se stát, že se ve mně jednou něco zavře, že to udělá cvak, a že od toho úplně vypadnu.

***Co vás teď čeká nového? Máte se na co těšit? Máte se na co těšit?***

Jsem moc rád za každou změnu, když vím, že budu dělat s někým s kým nedělám často, nebo pravidelně, je to v podstatě nový impuls. Takže teď se opravdu těším na moji první spolupráci s panem režisérem Polákem. Budeme zkoušet hru, ve které hrají Cida.

*Mirka Součková, foto: jef Kratochvíl*



*Generální ředitel společnosti RE EL  
Jan Āmsa a ředitel MdB Stanislav Mořa*



## Slavnostní veĀer společnosti RE EL CZ s.r.o. v MdB

SpoleĀnost RE( EL opĀt po roce v pŕedvnoĀnm čase pozvala sv vzcne hosty – obchodn partnery do Mĕstskho divadla Brno. Slavnostní veĀer byl pŕipraven na 9. prosince 2011 a na inohern scéně se konal jz po pt. Hosty slavnostního setkání pŕivtli z je-



viště divadla generální ředitel společnosti RE( EL Jan Šimsa a ředitel MdB Stanislav Moša. Následovalo krásné představení *Škola základ života*, které je v podání MdB jak jinak, než opět výjimečné. Bouřlivým potleskem po závěrečném přídavku publikum vyjádřilo své nadšení a poděkování za nevšední zážitek, který zůstane dlouho v paměti.

Společnost RE( EL CZ s.r.o., její hosté i partneři večera – OEZ s.r.o., ARK) S s.r.o., EMOS spol. s r.o., FENI( Trading s.r.o., MODUS spol. s r.o., OSRAM Česká republika s.r.o., SCHMACHTL CZ s.r.o., T-Mobile Czech Republic a.s. a AGO Elektro, s.r.o. děkují Městskému divadlu Brno za krásný umělecký zážitek.

# Dobrý partner dává více než energii...



## E.ON Servis

Užívejte si pohodlí asistenčních řemeslných služeb do Vaší domácnosti



## Clubcard body

Sbírejte body na svoji Tesco Clubcard za zaplacené zálohy energií



## E.ON Energie+Bonus

Vyberte si z výhod plných energií v rámci zákaznického programu



## Benefit

Nechte se odměnit za meziroční úspory ve spotřebě energií

## E.ON Kontakt Vaillant

Využijte slevy na kotle Vaillant u partnerů označených E.ON Kontakt



Podrobné informace  
o těchto a dalších nabídkách na  
[www.eon.cz](http://www.eon.cz)

**e.on**

### William Shakespeare: ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY

Všichni v Padově by chtěli krásnou, milou a pokornou Bianku, dceru pana Battisty, zejména pak romanticky rozdyččený Lucenzio. Smůla všech smůl – pan Battista trvá na tom, že nejdřív musí provdat svou starší dceru Kateřinu. Ta je však pro svou hubatost, aroganci a neposlušnost naopak postrachem mužů a nápadníci se právem obávají, že ji nikdy nikdo za manželku chtít nebude. A právě proto by se nikdy nemohla vdát ani Bianka. To ovšem nemohou připustit! Seženou a zaplatí tedy Kateřině ženicha – užívaného, chlubitivého a světem prořelého frajírka jménem Petruccio, který tuto dračičku v sukňích vskutku „zkrotí“. Nebo zkrotí zároveň ona jeho? A kdo bude nakonec větší san? Bianka, nebo Kateřina?

„Legendární úspěšnost této komedie je z velké části dána tím, že si zde autor zvolil téma stejně tak věčně jako i věčně – vztah mezi mužem a ženou, boj mezi pohlavím, a vtělil ho do atraktivní podoby divadelní frašky,“ napsal Jiří Josek, v jehož suverénním překladu hru uvádíme.

*Režie:* Stano Slovák

*Hrají:* Radka Coufalová, Martin Havelka, Evelína Kachlirřová, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Jakub Uličník, Josef Jurásek, Tomáš Sagher, Rastislav Gajdoš, Zdeněk Bureš, Eva Gorčíková.

### Andrew Bovell: VP KŘIKY DO TMY

Důvtipná forma této napínavé, psychologicky laděné tragikomedie těží z permanentní konfrontace rozličných úhlů pohledu v několika souběžných liniích. Postupně skládá portréty a vzájemně jen domněle nesouvisějící výseky ze života devíti postav – dvou manželských párů, muže obviněného ze zločinu, neurotické psycholožky, jejího manžela, její pacientky, jakož i jednoho osamělého muže, jenž byl kdysi pacientním snoubencem, v mozaiku plnou překvapivých zvratů, scelenou souhrnou okolností ve stuhující koncert jdoucí až na dřeň vztahů mezi pohlavím, ve drama lidí, mužů a žen, pevně lapaných do sítě vášni, tajností, lži, sexu a smrti. Vypráví o chybách, které děláme a o následcích, které si za ně odnášíme. A důrazem na absenci důvěry a lásky poukazuje právě na jejich nezbytnost a potřebnost v našich vztotech.

*Režie:* Stanislav Moša

*Hrají:* Petr Štěpán, Pavla Vitázková, Markéta Sedláčková, Viktor Skála, Lenka Janíková, Eva Ventrubová, Tomáš Sagher, Robert Jícha, Martin Havelka, Tereza Škodová a Bohumil Vitula.

### Sofokles: OIDIPUS KRÁL

Geniální dílo z doby před dvěma a půl tisíci lety bývá pokládáno za nejdokonalější antickou tragédii vůbec a tvoří jeden z vrcholů světového dramatu všech dob: plnokrevně vášnivý a vpravdě nadčasový příběh o zločinu a trestu, vině, sebepoznání a odpovědnosti nabízející mimořádné herecké příležitosti. Thébský vladař Oidipus pátrá po příčině, pro kterou Thébys sužuje mor podle deltské věštby jde o boží trest za nepotrestanou vraždu předchozího krále Laia. Oidipus, rozhodnutý odhalit pravdu a vykonat pomstu, objevuje krutou minulost a při jejím poznání prohlédnuv

a poznáv pravdu, sám oslepne. Příběh Oidipa je příběhem o síle osudu, naplňujícího se právě skrze skutky, jimiž se mu lidé snaží vyhnout. Příběhem jedince, který platí za zločin proti řádu, ačkoliv tento zločin spáchal nejen nevědomky, ale dokonce proti racionální vůli své i všech ostatních zúčastněných. Král Oidipus však není pouze dramatickou analýzou individuálního svědomí, obsahuje i úžasný sociální rozměr. Třebaže byl ústřední a prvotní zločin spáchán bezděky, stal se reálným narušením rovnováhy řádu světa. A je neodkladnou povinností Oidipa jako vladaře tuto rovnováhu opět nastolit, a to i za cenu sebezničení. Sofokles vytvořil věčně naléhavě rezonující drama o dialektice života člověka a univerza, které může být vůči jedinci nesmírně kruté, nikdy se však nesmí stát panstvím náhody a zvlé.

*Režie:* Stanislav Moša

*Hrají:* Jiří Mach, Ivana Vaňková, Viktor Skála, Josef Jurásek, Jan Mazák, Michal Isteník, Jaroslav Matějka, Zdeněk Bureš, Miroslava Kolářová, Irena Konvalinová, Kateřina Krejčová, Tereza Martinková, Martin Krížka, Karel Škarka, Jakub Uličník a další.

### Petr Ulrych, Stanislav Moša: KOLO9 AVA

Příběh Nikoly Šuhaje se odehrává v etnicky bohatém prostředí podkarpatské vesnice, v níž dominuje živé rusínský a židovský. Oproti předchozím divadelním podobám je posílen právě prvek židovský, bez něhož výpověď o prostředí, v němž se „zastavil čas“, je nemyslitelná. A tak, vedle již známých šuhajovských motivů, se v této verzi objevují i Olbrachtovy motivy ze života chasidů s charakteristickými rysy tohoto etnika, jehož nejvýraznějším projevem, který se uchoval až do dnešních dnů, je právě hudba. Pochopitelně že muzikálová inscenace v baladickém hávu je nemyslitelná bez živého hudebního doprovodu, o který se stará skupina Javory rozšířená o obsazení klezmerské kapely. Nemenší úlohu zde má i choreografie Vladimíra Kloubka a filmové dotáčky Dalibora Černáka.

*Režie:* Stanislav Moša

*Hrají:* Robert Jícha nebo Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Eva Jelínková nebo Libuše Billová, Ivana Vaňková nebo Helena Dvořáková, Kateřina Jakubcová nebo Petra Jungmanová, Miroslava Kolářová, Pavel Straka, Alan Novotný nebo Peter Veslár nebo Jiří Harnach, Martin Havelka, Karel Mišurec, Zdeněk Bureš, Tomáš Sagher nebo Jakub Uličník, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář a další.

P. L. Traversová, Richard Sherman, Robert Sherman, Julian Fellowes, George Stiles, Anthony Drewe:

### MARY POPPINS

Městské divadlo Brno přichází ve spolupráci s Cameron Mackintosh Ltd. a produkcí Walt Disney s rodinným muzikálem Mary Poppins, českým divákům známým v prvé řadě díky divadelnímu remaku proslulého filmu z roku 1964, ověněného pěti Oscary. Ten vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové.

Náš příběh se odehrává v Londýně konce 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na přání malých dětí Banksových, jimž rodiče nevěnují příliš pozornosti. Tato dokonalá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou

# PROGRAM LEDEN

## Činoherní scéna

2.1. po 19.30	Zkrocení zlé ženy	A1
3.1. út 19.30	Zkrocení zlé ženy	C2
4.1. st 19.30	Zkrocení zlé ženy	A3
5.1. čt 19.30	Zkrocení zlé ženy	A4
6.1. pá 19.30	Výkřiky do tmy	AB5
7.1. so 19.30	Výkřiky do tmy	A6
8.1. ne 15.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
8.1. ne 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	A2012
9.1. po 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	M2012
10.1. út 19.30	Zkrocení zlé ženy	E2
11.1. st 19.30	Zkrocení zlé ženy	AB3
12.1. čt 19.30	Zkrocení zlé ženy	AB4
13.1. pá 19.30	Škola základ života	zadáno
14.1. so 19.30	Zkrocení zlé ženy	AB6
15.1. ne 19.30	Zkrocení zlé ženy	D
16.1. po 19.30	Zkrocení zlé ženy	AB1
17.1. út 19.30	Oidipus král	R2012
18.1. st 19.30	Oidipus král	X2012
19.1. čt 19.30	Zkrocení zlé ženy	C4
22.1. ne 18.00	Brouk v hlavě	
23.1. po 19.30	Koločava	
24.1. út 19.30	Koločava	
25.1. st 19.30	Koločava	
26.1. čt 19.30	Výkřiky do tmy	A4
27.1. pá 19.30	Výkřiky do tmy	A5
28.1. so 19.30	Mojžíš	A6
29.1. ne 19.30	Výkřiky do tmy	E7
30.1. po 19.30	Dokonalá svatba	
31.1. út 19.30	Výkřiky do tmy	AB2

## Hudební scéna

2.1. po 18.00	Mary Poppins	PPP/P18
3.1. út 18.00	Mary Poppins	PP1
6.1. pá 19.30	Ptákoviny podle Aristofana	Z/T11
7.1. so 18.00	Ptákoviny podle Aristofana	
8.1. ne 17.00	Tříkrálový koncert	
10.1. út 19.30	Jekyll a Hyde	
11.1. st 19.30	Jekyll a Hyde	
12.1. čt 18.00	Jekyll a Hyde	
13.1. pá 18.00	Jekyll a Hyde	
14.1. so 15.00	Jekyll a Hyde	
14.1. so 19.30	Jekyll a Hyde	
16.1. po 18.00	Jekyll a Hyde	
18.1. st 18.00	Kráska a zvíře	
19.1. čt 18.00	Kráska a zvíře	
20.1. pá 19.30	Kráska a zvíře	C5/E5
21.1. so 14.00	Kráska a zvíře	
21.1. so 18.00	Kráska a zvíře	
22.1. ne 14.00	Kráska a zvíře	
22.1. ne 18.00	Kráska a zvíře	



## PROGRAM ÚNOR

### Činoherní scéna

### Hudební scéna

<b>1.2.</b> st	19.30	<b>Dokonalá svatba</b>	
<b>2.2.</b> čt	19.30	<b>Výkřiky do tmy</b>	C4
<b>3.2.</b> pá	19.30	<b>Výkřiky do tmy</b>	C5
<b>5.2.</b> ne	19.30	<b>Dokonalá svatba</b>	
<b>10.2.</b> pá	14.00	<b>Cid</b>	
<b>10.2.</b> pá	19.30	<b>Cid</b>	E5
<b>11.2.</b> so	19.30	<b>Cid</b>	P
<b>12.2.</b> ne	19.30	<b>Cid</b>	
<b>13.2.</b> po	19.30	<b>Sugar! (Někdo to rád horké)</b>	
<b>14.2.</b> út	19.30	<b>Sugar! (Někdo to rád horké)</b>	
<b>15.2.</b> st	19.30	<b>Sugar! (Někdo to rád horké)</b>	
<b>16.2.</b> čt	19.30	<b>Sugar! (Někdo to rád horké)</b>	
<b>17.2.</b> pá	19.30	<b>Cid</b>	AB5
<b>18.2.</b> so	18.00	<b>Cid</b>	
<b>19.2.</b> ne	19.30	<b>Cid</b>	D
<b>20.2.</b> po	19.30	<b>Cid</b>	A1
<b>21.2.</b> út	19.30	<b>Charleyova teta</b>	
<b>22.2.</b> st	19.30	<b>Charleyova teta</b>	
<b>23.2.</b> čt	19.30	<b>Brouk v hlavě</b>	
<b>24.2.</b> pá	18.00	<b>Brouk v hlavě</b>	
<b>25.2.</b> so	19.30	<b>Zkrocení zlé ženy</b>	A6
<b>26.2.</b> ne	18.00	<b>Zkrocení zlé ženy</b>	
<b>27.2.</b> po	19.30	<b>Škola základ života</b>	
<b>28.2.</b> út	19.30	<b>Cid</b>	A2
<b>29.2.</b> st	19.30	<b>Cid</b>	A3

<b>3.2.</b> pá	14.00	<b>Papežka</b>	
<b>3.2.</b> pá	19.30	<b>Papežka</b>	A5/AB5
<b>4.2.</b> so	19.30	<b>Papežka</b>	P
<b>5.2.</b> ne	19.30	<b>Papežka</b>	D/E7
<b>6.2.</b> po	19.30	<b>Papežka</b>	A1/AB1
<b>7.2.</b> út	19.30	<b>Papežka</b>	A2/AB2
<b>8.2.</b> st	19.30	<b>Papežka</b>	A3/AB3
<b>9.2.</b> čt	19.30	<b>Papežka</b>	A4/AB4
<b>10.2.</b> pá	18.00	<b>Papežka</b>	
<b>11.2.</b> so	19.30	<b>Papežka</b>	A6/AB6
<b>12.2.</b> ne	18.00	<b>Papežka</b>	
<b>14.2.</b> út	19.30	<b>Jméno růže</b>	Z/T2012
<b>15.2.</b> st	18.00	<b>Jméno růže</b>	
<b>17.2.</b> pá	19.30	<b>Kvítek z horroru</b>	
<b>18.2.</b> so	19.30	<b>Kvítek z horroru</b>	
<b>19.2.</b> ne	18.00	<b>Kvítek z horroru</b>	
<b>22.2.</b> st	19.30	<b>Jazz Side Story</b>	
<b>23.2.</b> čt	19.30	<b>Jazz Side Story</b>	zadáno
<b>24.2.</b> pá	18.00	<b>Jazz Side Story</b>	
<b>28.2.</b> út	19.30	<b>Papežka</b>	E2/C2
<b>29.2.</b> st	19.30	<b>Papežka</b>	



a fantazií a zcela převrátí přísný řád Banksovic domu natolik, že nakonec dokáže proměnit i samotné rodiče. Protože jak říká sama Mary: „Stačí jen chtít a rázem vše je možné!“

Největší muzikálový producent všech dob, sir Cameron Mackintosh, čekal na možnost převedení filmové verze do divadelní podoby celých 40 let. Zcela jedinečnou divadelní show doplnil novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádně výpravnou podívanou, která sklízí úspěchy v Londýně i na Broadwayi.

Městské divadlo Brno se díky svému světovému renomé stalo teprve 6. divadlem světa, kterému byla pro uvádění tohoto úžasného muzikálu exkluzivně povolena licence.

*ězie inscenace se chopil Petr Gazdík, držitel Ceny Thálie za rok 2010. Choreografie se ujala Lucie Holánková, scénografie je dílem Petra Hlouška. Těšit se lze na strhující hudební show plnou magie, náročná taneční a stepařská čísla a samozřejmě na úžasné představitelky titulní role: Alenu Antalovou, Radku Coufalovou či Johanu Gazdíkovou.*

*Dále hrají: Dušan Vítázek nebo Denny Ratajský, Martin Havelka nebo Milan Němec, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Zdena Herfortová nebo Monika Světnicová, Tomáš Sagher nebo Lukáš Vlček, Ladislav Kolář nebo Karel Mišurec a další.*

Jiří Žáček, Zdenek Merta:

### **PTÁKOVINY PODLE ARISTO ANA**

Recký dramatik Aristofanés je pro svůj ostrý vtip, odvahu tnout do živého bez ohledu na to, koho z momentálních společenských „elit“ a „celebrit“ si pohnevá, právem zván praotecem všech satiriků. Přestože jsou jeho hry téměř 2400 let staré, jsou ve své velkolepé společenské kritičnosti stále inspirující. Zřejmě nejznámější a nejspěšnější adaptací v Čechách je přepis Ptáků básníka Jiřího Žáčka

Ptákoviny podle Aristofana, jeden z ojedinelých počínů českého satirického divadla 80. let. Žáček svou značně volnou adaptaci Aristofanových Ptáků tehdy komentoval větou: „Na případnou námitku, že tohle už je jiná hra než Ptáci, mohu odpovědět protinámitkou, že i svět se od Aristofanových dob poněkud změnil.“ Jde o text, který má pro Městské divadlo takřkajíc historický význam – při jeho inscenaci se v těsně předrevolučním Národním divadle poprvé sešli režisér Stanislav Moša a hudební skladatel Zdenek Merta. Nyní se k patřičně aktualizovanému a revidovanému textu vracejí, aby se opět pokusili (Žáčkovými slovy) „vyvolat ducha lidové taškařice s její zivelnou hravostí, plebejskou neuctivostí a humornou nadsázkou.“ Neboť: „Staré se tváří jako nové, což mění leda kolorit. Vždycky se souchnou vyzírkové a usadí se u kory!“

*ězie: Stanislav Moša*

*Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Jan Mazák nebo Karel Mišurec, Dušan Vítázek, Johana Gazdíková nebo Tereza Martinková, Libuše Bartošková nebo Martina Severová, Jiří Mach nebo Jakub Przebinda, Michal Isteník, Alan Novotný nebo Aleš Slanina, Svetlana Slovák, Ivana Skálová nebo Pavla Vítázková, Zdena Herfortová nebo Markéta Sedláčková, Ladislav Kolář, Igor Ondříček nebo Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák, Lukáš Vlček, Mária Lalková, Vojtěch Blahuta, Eva Jedličková a další.*

Frank Wildhorn, Leslie Bricusse:

### **JEKYLL A HYDE**

Od roku 1886, kdy Robert Louis Stevenson publikoval svou novelu Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyde, vzrušuje tento příběh mysl autorů, čtenářů i diváků po celém světě. Postihuje totiž v geniální metafoře odvěké tňhnuti lidstva k dobru i zlu a zápas, který mezi těmito dvěma póly v každém z nás probíhá. Má doktor Jekyll šanci zvítězit nad svým druhým já, výlupkem všeho zla Edwardem Hydem, který s ním naneštěstí sdílí totéž tělo. Muzikál skladatele Franka Wildhorna a libretisty Leslie Bricusseho na toto téma slavil již velké úspěchy po celém světě. Strhující příběh v ohromující dekoraci, výjimečné herecké a pěvecké příležitosti činí z jeho uvedení v našem divadle další mimořádnou příležitost zažít to nejvýznamnější, co světové hudební divadlo současnosti nabízí.

*ězie: Petr Gazdík*

*Hrají: Petr Gazdík nebo Dušan Vítázek, Ivana Vaňková nebo Viktória Matušová, Johana Gazdíková nebo Hana Holíšová, Milan Němec nebo Karel Škarka, Ladislav Kolář nebo Milan Lindner a další.*

Martin Doepke, Elke Schlimbach, Grant Stevens, Christian Bieniek, Hans Holzbecher,

### **Andrea Friedrichs: KRÁSKA A ZVÍŘE**

Kdo by neznal Krásku a zvíře, jednu z nejkrásnějších evropských milostných pohádek. Po slavných zpracováních, jakými byly kupříkladu film Jeana Cocteau nebo divadelní hra Františka Hrubína, obnovil na počátku devadesátých let zájem o tuto látku „disneyovský“ film režiséra Kirka Wise. Zároveň s jeho divadelní verzí se však objevila na evropských prknech i neméně zdařilá verze z německé muzikálové kuchyně. Jejím autorem je vynikající německý skladatel a aranžér Martin Doepke, který ve spolupráci s libretistou Christianem Bieniekiem a textaři Elke Schlimbachovou a Grantem Stevensem vytvořil vsutku pozoruhodné dílo. Kráska a zvíře po mimořádně úspěšné německé premiéře v Kolíně nad Rýnem roku 1994 absolvovala několik zdařilých turné po celém Německu – nejnovějším bylo úspěšné turné Městského divadla Brno v režii Stanislava Moši a choreografii Igora Barberiče po Lucembursku, Německu, Švýcarsku, Itálii a Rakousku.

Hlavní inovací příběhu o kupci, který upadne do spárů obávaného, zrudně vyhlížejícího vládce opuštěného zámku a musí mu přislibit za vysvobození jednu ze svých tří dcer, je jeho lokalizace – původně francouzská pohádka je zařazena do ospalého prostředí typicky německé vesničky. Právě tam sní Kráska, nejmladší z trojice dcer, svůj sen o vytřzení z provinční nudy – proto je ochotna i vstoupit do služby ke Zvířeti. To se ovšem nelíbí těžkopádnému chasníkovi Gustavovi, který si na Krásku už dlouho myslí, a proto zorganizuje lynč Zvířete, na nějž ochotně vyrazí celá vesnice. V poslední chvíli si však Kráska uvědomí, že její nejasný cit ke Zvířeti není soucit, ale láska....

*ězie: Stano Slovák*

*Hrají: Lukáš Janota nebo Dušan Vítázek, Kateřina Krejčová nebo Ivana Skálová, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Johana Gazdíková nebo Hana Holíšová, Mária Lalková nebo Marta Prokopová, Lenka Janíková nebo Tereza Martinková, Kristián Pekar nebo Aleš Slanina, Jiří Horký nebo Zdeněk Junák a další.*





**RODINNÉ STŘÍBRO**

**JAN MAZÁK**

*S Barborou Jelenovou  
v dramatu *Síla zvyku*,  
režie: Hana Burešová*



## **JAŇ MAZÁK: CHCI HRÁT PRO NÁROČNĚHO A CHYTRĚHO DIVÁKA**

Propojení divadelních rolí s pocity, které zrovna prožívá v soukromí, se Janu Mazákovi podařilo v poslední době několikrát. A jak sám tvrdí, nešlo o náhodu. Sešlo se mu to takhle třeba při hostování v Demlově *Zapomenutém světle* nebo opětovném setkání s režisérkou Hanou Burešovou při biblické hře *Mojžíš*. Když k tomu přičteme sérii úmrtí, které letos potkaly Městské divadlo Brno, vyplynulo téma pro naše prosincové setkání samo.

### *Priměly vás události z poslední doby víc k přemítání o smyslu života?*

O smrti přemýšlím v podstatě dnes a denně, takže teď to možná bylo jen o to intenzivnější. Pochopitelně mě to zasáhlo hodně. Nikdo tady nevíme dne ani hodiny.



*Se Zdeňkem Burešem  
v komedii *Měsíční kámen*,  
režie: Stanislav Slovák*

*V divadle už jste si ale snad černou sérii vybrali na dlouhou dobu dopředu...*

Doufám, že už to, proboha, stačilo! Erik Pardus byl můj spolužák z ročníku na škole, s Karlem Janským jsem seděl v jedné divadelní šatně, s Ladislavem Lakovým jsem hrál v Divadle U stolu *Zapomenuté světlo* a byl tak vlastně jeden z posledních, kdo s ním stál na jevišti, Jaroslav Dufek učil na škole vedlejší ročník, Lucka Broučková byla velká kamarádka a moc fajn holka...

### *Nejblíží jste si byl asi s Erikem Pardusem.*

Známe se už od školy, kde jsme navíc byli v ročníku jenom tři kluci. Kromě mě a Erika ještě Aleš Jarý, který byl potom taky u Mrštíků v divadle, ale teď už je nějakou dobu těžce nemocný. Erik byl prostě neřízená střela! Žil pořad naplno a chtěl urvat ze života, co se dá. A vlastně to byl on, kdo mě taky začal nenápadně „lanařit“ z Hradce zpátky do Brna. A pak mě v divadle hodně pomohl s aklimatizací, i když jsem hlavně starší herce ze souboru znal ještě z doby, kdy jsem tady dělal kulísáka.

*S Erikem vás vlastně spojovalo i to, že jste byli obsazováni do podobného typu rolí.*

Dá se to tak říct, i když Erik byl víc excentrický. Já vždycky říkám, že každá komická role má svůj tragický podtext. Nemám rád, když se s hrami dělají na divadle psí kusy. Líbí se mně, když je režisér pokorný k látce a respektuje autora. Protože autor přece nebyl idiot, když jeho dílo přetrvalo svou dobu

a pořád se uvádí. Režisér naopak může ještě přidat nějakou kvalitu navíc.

**Tak to vám musí vyloženě sedět styl práce režisérky Hany Burešové.**

Přesně tak, Hanka je podle mě jedna z našich nejlepších současných režisérek. A zkoušet s ní teď poslední dobou jednu hru za sezonu je vyloženě radost! Hanka k textům přistupuje s velkou pokorou a snaží se vychovávat si náročného a chytrého diváka, pro kterého chci hrát i já. A Hanka má navíc i velký žánrový záběr – od lidového divadla přes komedii dell' arte až třeba k historické fresce.

**Poslední hrou, kterou jste společně nazkoušeli, je biblický příběh o Mojžíšovi.**

Každé představení *Mojžíše* pro mě znamená dvě hodiny jevištní meditace. Takové zastavení v čase. Kladou se tam ty nezákladnější otázky lidské existence, takže prostoru k přemýšlení je víc než dost. Mám tam ale kromě toho i jeden svůj velký výstup, při kterém se pěkně zadýchám, takže to potom pěkně úpí moje artróza v kyčli.

**Předtím jste s Hankou Burešovou dělal komedii Škola základ života. Jaký pro vás byl tento trochu nostalgický návrat do školních lavic?**

Trochu jsem se pochopitelně bál konfrontace se slavným filmem a mojí rolí, kterou každý zná od Jaroslava Marvana. Ale naše představení je ve výsledku úplně jiné, protože hodně vycházíme z literární předlohy Jaroslava Žáka. Hance se to navíc podařilo udělat vtipně, ale ne jako řachandu za každou cenu. Přitom by to mohlo velice lehce sklouznout k exhibicionismu, ale Hanka tohle pevně hledala a nedovolila nám žádnou odbočku.

**Zjednodušení příběhu jenom na třeskatou zábavu brání i silící atmosféra období druhé světové války.**

Tento nostalgický přesah se mně na tom právě líbí. Člověk si najednou uvědomí, že tato generace je už nenávratně pryč a s ní i úroveň tehdejší společnosti. Dnes se třeba úplně vytratila úcta ke kantorům.

**Cítím z vás překvapivě často smutek a rezignaci. Nebo se mýlím?**

Ne, uvažoval jsem tak vždycky. A nepřišlo to u mě třeba až s věkem. Nikdy jsem v sobě neměl to nespoutané bohémské bláznění, vždycky jsem měl smysl pro rodinu a další povinnosti.

**Je potom zvláštní, že na divadle hrajete často spíš komediální role. Vlastně jednou z mála vašich vážných postav byl Jakub Deml v Zapomenutém světle, které hrajete**



**S Milanem Němcem  
v muzikálu Sugar!  
režie: Stanislav Moša**

**v Divadle U stolu. Za tuto roli jste byl nominován i na Cenu Alfréda Radoka.**

Ale hrál jsem i jiné vážné role. Jednou z mých prvních rolí v Městském divadle byl třeba Jindřich VIII. Roli Caribaldiho v *Síle zvyku* považuji také víc za tragickou než komediální. Pokud jde o *Zapomenuté světlo*, to mě dostalo okamžitě. Brečel jsem nad tím textem jako malej kluk. A dodnes to hraju moc rád. Pro herce je taková role výzva, protože Deml tam vyjadřuje samé odtaziťé pocity a složité vnitřní pohnutky.

**A možná zase ne náhodou máte ke kraji Demlova působení i osobní vazby.**

Je to tak, kousek od Tasova máme chatu. Narážíme tam na Demla prakticky na každém kroku. Ve svých knížkách se třeba zmiňuje, že často chodil do jednoho mlýna blízko naší chaty. Takže tam tu jeho přítomnost pořád cítím.

**Na závěr mě zajímá, jestli jste nezměnil názor a pořád se držíte svého kréda, aby tady po vás nic nezůstalo.**

Samozřejmě. Vše „velké“, co člověk vymyslel a stvořil, velice záhy pomine. Ale co tady zůstane tisíce a tisíce let, bude jenom ten svinčik.

*Lenka Suchá, foto: jeř Kratochvil,  
Tino Kratochvil*



**V dramatu  
Markéta  
Lazarová,  
režie:  
Stanislav Moša**

### MUZIKÁL JEKYLL A HYDE V BRNĚ – HORROR S PŘÍDECHEM ROMANTIKY

Na jevišti se (pokud je autorovi těchto řádků známo) atraktivní příběh nikdy neobjevil, i když bylo dílo autorsky volné po zákonných 70 letech ochrany práv již v roce 1964. Teprve v roce 1995 se po těžkých porodních bolestech (nahrané gramo, ale špatné libreto, výměna libretisty) dostal Stevensonův román, značně přepracován, na jeviště. Obcházely Spojené státy, aby nakonec zakotvil v Atlantě a píseň z muzikálu *This Is The Moment* se stala písní Olympiády v USA a posléze písní inaugurace Billa Clintona do úřadu prezidenta USA. To už je dostatečně vlivná legitimace na vstup do muzikálového ráje. Oficiální broadwayská premiéra byla v Plymouth Theatre v roce 1997 a inscenace se dočkala 1548 repríz. Je zřejmé, že co se objeví na Broadwayi, to povětšinou dobude celý divadelní svět. I *Jekylla a Hyde*a čekal takový osud... V roce 2005 se dočkala i Praha. Karlínské divadlo bylo načas přestěhováno do Paláce kultury nad Nuselským mostem, aby se mohlo po ničivé povodni od základu opravit. A právě tam, kde kdysi znělo skandování z komunistických sjezdů, rozezněla se hudba Franka Wildhorna. Ústřední postavu zpíval Dan Hůlka, v té době již slavný a proslavený zpěvák z českého muzikálu (a také horroru) *Draculy*, a to byl dostatečně silný „tahák“, aby i sjezdový palác zaplnili milovníci tohoto žánru. Po opravě karlínského divadla se alespoň na chvíli přestěhoval *Jekyll* na domovskou scénu HdK, kde dospěl v prosinci roku 2007 přes protesty mnoha fanoušků k derniéře.

V Evropě se hraje několik mírně odlišných verzí díla. Na rozdíl od producentského domu Cameron Mackintosh z Londýna, který často přesně diktuje inscenátorům obsah i vnější design vřevených muzikálů, se mohou chovat inscenátoři v případě *Jekylla a Hyde*a volněji. Brněnská inscenace je údajně nejbliže vídeňskému provedení, které inscenačně spoluvytvářel dirigent Caspar Richter, stálý spolupracovník Městského divadla v Brně. Ten také premiéru v Brně dirigoval.

Brněnskou inscenaci režíroval umělecký šéf muzikálu, zkušený herec a režisér Petr Gaz-

dík. Hrál samozřejmě onu rozporuplnou postavu Jekylla a Hyde, pro niž je jako stvořený (alternuje Dušan Vitázek). Hudební scéna MdB je moderní, technicky vyspělá a toho využil scénograf Christopher Weyers (jistě za vydatné pomoci brněnského asistenty Lubomíra Spáčila a realizátora projekcí Petra Hlouška). Světelný design měl na starosti David Kachlír. Do jevištních realizací se stále častěji dostává digitální osvětlovací technika, aby spoluvytvářela celkový dojem z představení. *Jekyll a Hyde* v Brně je toho důkazem – jedná se o výtvarně jedno z nejpůsobivějších a nejpulentnějších představení, jaké se tu kdy hrálo.

Orchestr pracoval příkladně a krásná hudba Franka Wildhorna se nesla hledištěm a byla, napíši to poněkud amatérsky, uchu velmi příjemná. Zásadní změnou oproti karlínské verzi je pořízení nového překladu (Petr Gazdík, Jan Šotkovský, Karel Škarka), který je zpěvnější a ve frázování přesnější. Na rozdíl od původní literární předlohy, kde neměly ženy žádnou podstatnou roli, v libreto muzikálu je to Emma, snoubenka doktora Jekylla, a Lucy, dívka lehkých mravů, o kterou má zájem alter ego Henryho Jekylla, násilník a vrah pan Hyde.

Hana Holišová jako mladička Emma hrála a zpívala tak, jak se od ní očekává. Zkušená





umělkyně, kovaná Karlínem, Státní operou i Novou scénou v Bratislavě, je od roku 2005 kmenovou členkou MdB. Roli čisté, láskou naplněné, ale i rázné Emmy zahrála výborně. Ale umím si v ní představit i alternativující Johana Gazdčíkovou, kterou si pamatuji jako Jane z *Čarodějek z Eastwicku* nebo jako jednu z *Mary Poppins*.

Druhou ženskou rolí je Lucy, dívka z ulice, prostitutka, do které se bohužel zakouká Hyde. Vedle zkušené Ivany Vaňkové (například Anita z *West Side Story*) jsem v alternaci viděl Viktorii Matušovovou, která hostovala ze Slovenska. Nevím o ní téměř nic, ale jde opravdu o objev. Hrála a zpívala zcela bravurně a jistě se s ní na Hudební scéně MdB ještě setkáme.

Přítele doktora Jekylla, Johna Uttersona, hraje Milan Němec, kterého sice mám v představách zejména jako komického ženáče v *Dokonalé svatbě*, ale věřím, že i přítele doktora hrál naprosto profesionálně. Viděl jsem však v alternaci Karla Škarku, univerzálního umělce, překladatele, libretistu, sborníka a samozřejmě herce. Jeho Utterson byl věrohodný, opravdový přítel. Tady je nutné připomenout, že na rozdíl od původního příběhu, kde se Jekyll zabije sám, aby v sobě zase neožil vraha Hydea, v muzikálové verzi je to právě přítel Utterson, který člověka postiženého dvojí tváří zastřelí. Je to divadelnější, dramatictější, myslím si, že se libretista rozhodl správně.

Dušan Vitázek je určitě dobrý typ na Jekylla a Hydea. Jeho Ježíš ve světoznámém muzikálu mu určitě dával vstupenku do náročné role. Známe ho také jako Berta z *Mary Poppins* nebo Che z muzikálu *Evita*. Na druhém premiérovém večeru jsem viděl v této roli režiséra představení Petra Gazdčíka. V Městském divadle v Brně působí již 18 let. Stále mladě energický, vždy silná osobnost na scéně. Plný hlas, pravdivé herectví, skvělá pěvecká technika. Zdá se, že od romantického Tonyho ve *West Side Story* přece jenom za ta léta vyvrál. Jeho David v Mošově *Pekle*, nebo Jean Valjean v *Bídnících*, to byly bohaté a náročné role. Ale snad tu nejnáročnější si přídělil právě v muzikálu, kde hraje dvojí postavu. Mírného, ale umíněného vědce, ve kterém je druhý já – hrozný vrah. Rád věřím, že si tu roli užil. Jeho charisma přeskočilo z jeviště do hlediště, zejména závěrečná Konfrontace byla strhující. Mohli bychom postupně jmenovat všechny role. K tomu účelnou choreografii Lucie Holánkové, práce na textu či dobře do inscenace zapadající kostýmy, které navrhla Andrea Kučerová. Na druhé premiéře, kde jsem byl přítomen, se na konci roztleskalo hlediště ve stoje, potlesk byl dlouhý, bouřlivý a upřímný. Městské divadlo v Brně má na kontě další světový supermuzikál, na který bude určitě dlouho a po zásluze vyprodáno.

Peter Stoličný,

www.musical-opereta.cz, 25.11.2011

## VITÁZKŮV STRHUJÍCÍ ZÁPAS MEZI DOBREM A ZLEM

Americký muzikál *Jekyll a Hyde* v nastudování Městského divadla Brno staví hlavně na světelném designu a náročné scénografii.

Další z řady světových muzikálů si po své poslední premiéře může „odškrtnout“ Městské divadlo Brno. Muzikálový horor *Jekyll a Hyde* od amerických autorů Franka Wildhorna a Leslieho Bricusse uvedl soubor v režii Petra Gazdík a v hudebním nastudování vídeňského dirigenta Caspara Richtera. Jednoznačně nejsilnějším zážitkem představení je výkon Dušana Vitázka v titulní dvojroli svědomitého lékaře a nelítostného vraha. Svým suverénním ztvárněním si tak Vitázek řekl minimálně o nominaci na další hereckou cenu.

### Vědec i bésníci zvře

Po trochu pomalejším začátku se rozzáří ke strhujícimu a čím dál víc gradujícimu projevu, v němž nemá slabšího místa. Vitázek hraje s obrovským nasazením, bez problémů vyzpívává i náročné pěvecké party a na drobných detailech dokazuje, že má roli zvládnutou po všech stránkách. Hlavně v pasážích hrůzného monstra Hyde a jedná skutečně jak smyslů zbavený, naplno využívá svých fyzických předpokladů a s akrobatickou mrštností skáče z jednoho pilíře mostu na druhý, aby dostihl svoji příští oběť. Dokonalý je i ve vteřinových proměnách z Jekylla na Hyde a, a to jak hlasově, tak gesticky. Jinak a zcela po svém pojal titulní roli alternující Petr Gazdík. Jekyll a jeho zlé alter ego vystavěl důkladně spíš po herecké stránce a na suverénním pěveckém výkonu.

### Výborná, plynulá režie

Jako režisérovi inscenace se Gazdíkovi podařilo sestavit náročný scénosled muzikálu plynule a v tempu. Úkol to byl o to těžší, že mnohokrát se přestavby scény prolínají ještě do předchozích výstupů. Hlavně díky technické vybavenosti Hudební scény ale představení nikdy neztrácí spád. Scénograf Christopher Weyers k tomu využil všech možností moderního jeviště, včetně výměny dekorací ze stran nebo za poloprůsvitnou oponou. Scénografie hodně těží i z projekcí Petra Hlouška (věrné napodobeniny Big Benu a londýnského Parlamentu, siluety nádraží a hřbitova, přijíždějící vlak).

### Světelný design se povedl

Právě světelný design (David Kachlír) povýšil Gazdík na jednu z nejdůležitějších složek

inscenace. Stěžejní píseň *Confrontation* je tak celá založená na kontrastním střídání bílého (Jekyll) a červeného (Hyde) kuželu světla.

Jednou ze slibovaných devíz brněnského nastudování muzikálu měl být nový překlad, na kterém se podílela hned trojice Petr Gazdík, Jan Šotkovský a Karel Škarka. Sluší se uznat, že oproti původnímu překladu, použitému při české premiéře v Hudebním divadle Karlín v roce 2005, je tento svým významem blíž anglickému originálu.

### Vaňková jako Lucy dominuje

Oproti původní knižní předloze skotského spisovatele Roberta Louise Stevensona *Podivný případ Dr. Jekylla a pana Hyde a* z roku 1886 je v muzikálu více zvýrazněna linka milostných vztahů.



Z představitelk ženských rolí muzikálu jednoznačně dominuje Ivana Vaňková. Postavu prostitutky Lucy obdařila jak smyslností, tak i hluboce procítěným hereckým projevem. Zaujala i pěveckou jistotou podpořenou zajímavou barvou hlasu. K vrcholům jejího výkonu patří píseň *Someone Like You* (v závěru působivě „rozplynutá“ v londýnské mlze) nebo duet s Petrem Gazdíkem *Dangerous Game*.

Ze členů company zaujmou i při malých sólových výstupech Aleš Slanina coby bídák

Spider nebo šéfka nevěstince Nellie Jany Musilové (jímavě zazpívaná píseň *Girls of the Night*). Vůbec perfektně secvičené a energicky rozpothybované sborové choreografie (Lucie Holánková) patří k silným momentům inscenace. Dopomáhá k tomu i navození téměř autentické atmosféry ulic starého Londýna pomocí kouře, mlhy, ohňů, vůně tabáku a propracovaných kostýmů (Andrea Kučerová).

Brněnský *Jekyll a Hyde* je řemeslně dobře odvedeným muzikálem a za vidění stojí už jen pro strhující výkon Dušana Vitázka.

(Psáno z premiéry 19. listopadu a repríz 23. a 28. listopadu 2011.)

Lenka Suchá, *Brněnský deník*, 5.12.2011

## DUŠAN VITÁZEK – NEŠTASTNÝ JEKYLL, BĚSNÍCÍ HYDE

Do Brna jako uragán vtrhl *Jekyll a Hyde* Franka Wildhorna a Leslie Bricusse. Dvojitý setkání Stanislava Moši na představeních „gotického muzikálového hororu“ – v New Yorku a na premiéře ve Vídni – přivedlo do týmu režiséra Petra Gazdíka v brněnském Městském divadle především věhlasného dirigenta, Vídeňáka Caspara Richtera.

Richter všechny rozbouřil k velkému výkonu. V případě premiérového představitele titulní role Dušana Vitázka označím herecký výkon rovnou za suverénní, běsnivý, intonačně naprosto čistý.

### Česká rehabilitace

I když si Wildhorn zejména kolem Broadwaye nese stigma autora hitů, který na divadelní show nestačí – možná závist, že skládal mj. i pro Whitney Houstonovou – je part jeho Dr. Jekylla a Mr. Hydea mimořádně náročný. A světově úspěšný. Zejména herecky nezvládl protiklady obou poloh ani Daniel Hůlka v nevydařené, krátkodeché karlínské inscenaci.

Přesně podle Wildhornovy zásady inscenace neklonovat, nýbrž tvořit jejich nové a další originály, stává se brněnská perfekcionalistická verze v novém překladu českou rehabilitací tématu.

Vitázek je dokonalým představitelem lva salonů a umíněného vědeckého experimentátora Jekylla i jeho zlým alter ego, monstrem Hydem. V zápase o tragicky rozdvojenou identitu se umí proměnit v jediném taktu hlasově i gesty. Muzikálový výkon, jaký jsme letos ještě neviděli. Suverenita, dokonalost!

K mimořádnému výsledku přispěla také Ivana Vaňková v roli tajemně nešťastné prostitutky Lucy.

### Diváci křičeli Bravo!

Chvályhodnými jsou také muzikálové výkony Aleše Slaniny (bídák Spider) a Jany Musilové (Nellie). Jenom první česká scéna hudebního divadla může složit Company z hvězd, jakými jsou Lalková, Slováková, Jedličková a sedm dalších příštích.

Všechno v Česku předbíhá prostorová a videoartová scéna Christophera Weyerse s projekcemi Petra Hlouška a se světelnými efekty Davida Kachlíře. S duchem inscenace korespondují kostýmy Andrey Kučerové a vynalézavá choreografie Lucie Holánkové... Kdyby se to mohlo, volal by kritik s publikem bravo. Ale nesmí.

Jiří P. Kříž, *Právo*, 22.11.2011

## BRĚNSKÉ CHICAGO ZAZÁŘILO VE ZLÍNĚ

Nikomu jistě není příjemné, když je srovnáván s někým známějším, slavnějším či úspěšnějším. Většinou z toho totiž nevychází jako vítěz (to se stává velmi zřídka), největšího úspěchu tedy může dosáhnout, když je označen za stejně dobrého a úspěšného. V případě





**HAIR – STADTTHEATER, OLTEN**

**30. LISTOPADU 2011**





oto: je Kratochvíl



# ÚNOR 2012

Městské divadlo Brno



B R N O  
STŘEDNÍ MĚSTO BRNO  
FINANČNĚ PODPORUJE  
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,  
PŘÍSPĚVATEL DRAMATIKY

původní historický muzikál  
česká premiéra

## PAPEŽKA

Režie  
Stanislav Moša

Od února 2012 na Hudební scéně Městského divadla Brno

# VSTUPENKY ON-LINE na [www.mdb.cz](http://www.mdb.cz)

divadelního představení a jeho filmového zpracování to platí dvojnásob. Když si divák zvykne na filmovou verzi, není pro něj snadné osvobodit se od ní a nechat se vtáhnout a plně ovládat představením divadelním. Proto není divu, když z inscenace odchází minimálně se smíšenými pocity, ne-li se zklamáním, jelikož se nedočkal svých oblíbených scén, gest či detailů, které se mu tak moc líbily ve filmu. Na představení *Chicago* v provedení Městského divadla v Brně (které hostovalo v Městském divadle ve Zlíně prvního listopadu) jsem šla právě s těmito pocity. Napětí, zvědavost i strach mě provázely cestou do divadla až do chvíle, kdy jsem usedla na své místo. V momentu, kdy se zvedla opona, jsem byla naprosto pohlcena vlnou skvělé hudby, excelentních hereckých a tanečních výkonů, jedinečné scény a světelného umění, díky kterému jsem byla vtazena přímo do středu děje. Většinou jsem velmi skeptická vůči jakýmkoliv snahám o „napodobování“ amerických muzikálů, v našich končinách vyznívají dost uboze (nejen kvůli malému rozpočtu). Za to, co však předvedli brněnští herci v muzikálu *Chicago*, by se nemuseli stydět ani mnohé americké divadelní společnosti.

Každá složka představení byla velmi profesionálně provedena, bylo by tedy obtížné vyjmenovat ty, kteří byli pro inscenaci nejdůležitější a jejichž práce byla nejpreciznější, musela bych totiž vyjmenovat všechny, kteří se na přípravě muzikálu podíleli. Jednu trojici mužů však musím zmínit. Prvním z nich je velmi zkušený a úspěšný režisér Stanislav Moša, který v MdB uvedl již mnoho světových muzikálů (*West Side Story*, *My Fair Lady*, *Cabaret*, *Evita* apod.). Hudební stránku měl na starosti šéfdirigent Ondřej Tajovský. Jemu a všem muzikantům, kteří hráli naživo, patří velké uznání za nastudování tak obtížných skladeb.

Díky nápaditému a působivému záměru scenografa Jaroslava Milfajta jsme mohli obdivovat hráče přímo na scéně. Po zvednutí opony se před ohromenými diváky vynořila obrovská klec, která představovala vězeňské cely, ve kterých byli jednotliví hudebníci zavězeni po celou dobu představení. Ve volných celách se pak střídali představitelky vražedkyně. Šedá klec se díky světelným variacím měnila v zářící kabaretní scénu plnou drsných i něžných zvuků.

Nejvíce viditelnou součástí muzikálu a divadla celkově jsou herecké výkony. Bylo pozoruhodné a milé zjistit, že existuje ještě dokonalá spolupráce a vzájemná souhra. Přestože někdo hrál menší roli a někdo zase větší, nebylo z jeviště cítit žádné napětí a převyšování. Všichni si byli rovni, nikdo nevyčínal nebo se přehnaně nesnažil zaujmout. Všechno do sebe naprosto přesně zapadalo, každý pohyb, každé slovo, celé představení mělo neobyčejný náboj a švih. K tomu velkou měrou přispěli svými výkony Dušan Vitázek (Billy Flynn), Ivana Skálková (Roxie Hartová) či Svetlana Slováková (Velma Kellyová), kteří divákům předvedli v úplnosti své taneční, pěvecké i komické nadání. Mezi další představitelky, kteří mě osobně velmi překvapili, patří Alena Antalová (máma Mortonová) a Lukáš Vlček (Amos Hart).



Máma Mortonová je hlavní dozorkyně, měla by to být hrubší a neoblomná žena, kterou obměkčí jen peníze. Alena Antalová jí však dodala hodně něžnosti, laskavosti a určitého vnitřního neštěstí, pro své svěřenkyně je opravdovou mámou. Lukáš Vlček je pro mě osobním objevem, přestože hrál „neviditelného“ Amose Harta, vnímali ho diváci určitě velmi intenzivně. Jeho tragika spočívá paradoxně v tom, že je hodný, důvěřivý a umí od-





10. PROSINCE 2011

ŠEDESÁTINY ZDEŇKA JUNÁKA

foto: jeř Kratochvíl

pouštět. Pro všechny je jen hloupý a neviditelný šašek. Proto pro něj byl velmi příznačný kostým klauna, ve kterém zpíval o pocitu své průhlednosti a nezájmu ostatních lidí. Klaunský kostým korespondoval s dalšími prvky představení (dozorci oblečení v cirkusové uniformě), které nás uváděly v domněnku, že se jedná o cirkusové představení či o nějaký zábavný kabaret.

*Chicago* je muzikál plný zábavy a ironie, za touhle opojnou stěnou se však objevuje tragika dnešní doby. Lačnění po senzaci a čekání na chybu druhých je každodenní praxí. Z představení sice odchází divák ohromen a potěšen, ale taky nahodán pocitem provinění či uvědomění si, že také patří do celého tohoto cirkusu.

Zuzana Machálková,

<http://nocnik.igordostal.cz>, 2.11.2011

## DIVADLO PRO STÁDA BEZ PASTÝŘE

V posledním desetiletí se v Městském divadle Brno stalo již tradicí, že novou sezonu tu zahajují inscenace režisérky Hany Burešové a dramaturga Štěpána Otčenáška. Z jejich spolupráce s tamním profesionálně velice silným a zdatným ansámblem vzházejí pozoruhodná scénická díla, která většinou patří k vrcholům toho, co se během roku odehraje v celém českém divadle. V letošním roce se Burešová po dvaceti letech vrátila k *Mojžíšovi*, lidové hře o starozákonním proroku napsané L. P. 1811. Jejím autorem je František Vodsedálek, krejčí, hospodář a zedník ze Staré Vsi u Vysokého nad Jizerou. Napsal postupně celkem sedm her na „náboženské náměty“ – a také *Novou komedii o Libuši*. Svě hry provozoval se sousedy ve Staré Vsi a okolních obcích zhruba v první třetině devatenáctého století.

Podobně jako v inscenaci z roku 1990 tvoří základ scény víceúčelová dřevěná konstrukce uprostřed. Skládá se z dvojích schodů, z plošiny nahoře slyšíme zpupného faraona, ale také Mojžíše přinášejícího ze Sinaje desky Zákona, mezi sloupky pod plošinou se objevuje zacloněná komnata egyptské princezny, ale posléze i sídlo pohanského Bála, kterého komicky vzývají egyptští mudrcové, před ním proběhne Mojžíšova svatba s dcerou madiánského kněze. „Sousedskost“ představení vyjadřují židle rozestavené podél stěn. Nepřeborné množství postav si stejně jako v sousedském lidovém divadle vynutilo, že se



herci objevují ve více rolích, a to nejen při kolektivních výstupech Izraelitů prchajících z Egypta nebo žehrajících na svůj úděl při putování na poušti. Ivana Vaňková například postupně hraje Mojžíšovu matku, jeho nevěstu i jeho sestru. Bez vedlejších rolí zůstávají pouze Mojžíš a Blázen. Mojžíšovi vtiskl jeho představitel Igor Ondříček mužnou velebnost a sílu, a to i v okamžicích, kdy se zdráhá naplnit své poslání. Postava je celá v bílém, ostatní Izraelité včetně Opovědníka (Ladislav Kolář) v černobílém oděvu, v kontrastu k pestré egyptské nádheře. Na představení se podílí živé hudební těleso. Inscenace respektuje skutečnost, že náš čas je jiný než sousedský čas dlouhých zimních večerů v Jizerských horách před více než před sto padesáti lety. Režisérka předlohu výrazně krátila, a tak je v představení pouze několik statických momentů – těžko by šlo krátit počet egyptských ran na polovinu. Cílem obnovených obrazů z biblické dějepřavy pochopitelně nebylo předvést divákům repliku nebo preparátorskou rekonstrukci venkovského divadelního života.

Hana Burešová umí dodržet určitou formu, nijak nevyhlazuje neumělá zjednodušení předlohy. Podařilo se jí vytvořit živé divadlo také tím, že herecké představitelky dokázala

„přesadit“ do poloh naivního a neporušeného vnímání, bez protivné stylizace nebo zesměšňujícího odstupu. Stran legrace je ve hře koneckonců postava Blázna, šaška. Isteníkovy repliky, chytrolínská mimika a gesta (typu vidíte, já to hned říkal) patří k nejvýraznějším vkladům brněnského představení, navíc herec dokáže například vleže vytvořit vlastním tělem vlnky na Nilu unášející košík s malým Mojžíšem. Viktor Skála v roli Krále egyptského faraóna vyniká především ve chvílích, kdy je Mojžíšovým mocným a lstivým protihráčem. Mimořádně zdařilá je scéna bitvy Izraelitů s Amalečany.

Když promlouvá Hospodin k Mojžíšovi – nejen z Ohnivého keře nebo na Sinaji – propůjčují mu svůj hlas různí herci, muži i ženy. Nejde o žádný feministický vrtoch. Duch svatý mluvil ústy proroků, ale také, byť nepochybně řídicěji, ústy proroků, a koneckonců je, jak neotřele pravil jeden nekonformní současný teolog, naše Matka.

Případný odstup a nadhled „těch, co vědí lépe“ v nás opadá ve chvíli, kdy na scéně zaznívá slova božího Desatera a průvodní kletby v celé jejich strohé vznešenosti (*Proklet budiž ten, kdo vás učí: Lžete a vraždíte!*). Před dvaceti lety jsme si mohli do hry o Mojžíšovi promítat vlastní čtyřicetileté bloudění totalitní poušti, dnes se prý dobře strefuje do nostalgie po údajně plných egyptských hrncích a do úspěšně pobíhajících malých zlatých telat. Ale „Mojžíšův příběh“ není moralita. Jeho hlubší smysl nám může nyní lépe vytahnout na pozadí lidských „stád bez pastýře“, která se chytají kdejakých náhražek. Toto především máme dnes před očima.

Josef Mlejnek, *Divadelní noviny*, 1.11.2011

## POHÁDKOVÉ NASTUDOVÁNÍ MUZIKÁLU KRÁSKA A ZVÍŘE

Výpravný muzikál *Kráska a zvíře* uvedla koncem září Hudební scéna Městského divadla Brno. Inscenaci podle koncepce Stanislava Moši nastudoval Stano Slovák, jemuž se podařilo vytvořit pohádkově výpravné nastudování plné kouzel i napětí, gagů, vtípů, a v perfektním interpretačním provedení.

Kořeny příběhu o začarovaném princí, kterého může vysvobodit jen upřímná láska, sahají hluboko do historie. Ve světové kultuře se zabydlel natolik, že po staletí vznikají jeho literární, divadelní i filmová zpracování. V Česku patří k nejznámějším stejnojmenná

Hrubínova úprava (1970) a filmové zpracování Juraje Herze (*Panna a netvor*, 1978), ze světových pak *Kráska a zvíře* z pera Jeana Cocteaua či disneyovská varianta.

Mošova koncepce, s jejíž německou verzí absolvoval evropské turné (2010), se opírá o německé zpracování (český překlad a přebásnění Michael Prostějovský), které si částečně upravuje a jehož kořeny sahají do Francie poloviny 18. století. Autor hudby Martin Doepke, libretista Christian Bieniek a Elke Schlimbach s Grantem Stevensonem (písnové texty) situovali příběh do německé vesnice, kde žije snící kráska Bella (Ivana Skálová, alt. Kateřina Krejčová). Zakletý princ je zpodobněn jako zohavený netvor. V první premiéře jej bezkonkurenčně ztvárnil temperamentní Dušan Vitáček (alt. Lukáš Janota). Dále exceloval například Zdeněk Junák (otec).

Brněnská inscenace staví na stylizaci. Krásná důmyslně pojatá scéna Jaroslava Milfajta s otočnými paravány uchvacuje pohádkovými, dramatickými i komickými obrazy. Poutavé kostýmy Andrey Kučerové podtrhují jednotlivé postavy. Tempo a dech inscenace určuje živá hudba v nastudování Karla Cóna. Muzikál nabízí nové „figury“ včetně vtipně ztělesněného křesla (Petr Németh), či vliv v podání Radky Coufalové.

Iveta Macková, *Kult*, 25.10.2011





## BRNĚNSKÉ VÝKRÍKY DO TMY UKÁŽOU, JAK ZRUČNĚ SI LIDÉ UBLIŽUJÍ

O plnohodnotný divadelní zážitek se v Městském zasloužil text hraný po smyslu, dokonalé herecké ztvárnění, funkční scéna Jaroslava Milfajta i kostýmy Andrey Kučerové, které pomáhají člověku zorientovat se v ději, a samozřejmě hlavně režijní výklad, který příběh poctí a nezesměšňuje ho.

Stanislav Moša odvedl tradiční režijní práci a hlavní herecké hvězdy souboru Petr Štěpán, Viktor Skála, Markéta Sedláčková, Pavla Vítázková, Martin Havelka i další zahráli své postavy naplno a s citem. Cenami ověněný film podle Bovelova scénáře *Lantana*, který zpracovával příběh týchž postav jako *Výkřiky do tmy*, má s hrou na scéně Městského divadla Brno společné bonusy až krutého, ale velmi pravděpodobného zobrazení naší neschopnosti porozumět druhému a velmi zručné schopnosti působit si navzájem bolest. Když většina diváků zjistila, že představení bude opravdu taková „depka“, jako by jim „hračky spadly do kanálu“. Ovšem když si člověk spočítá, kolika z nich se asi osobně (do)týkaly scény z představení, ať už lhaní či zahýbání partnerovi, nezodpovědný přístup k sobě navzájem či nutkání ublížit druhému, pak je namístě říct, že toto bylo opravdu „divadlo světa“, theatrum mundi. Jen se, přátelé, dívejte. Tohle jste vy. To jsme my. A tak to má v divadle být.

Jana Soukupová, MF Dnes, 3.11.2011

## HYDE MÁ V SOBĚ BĚSY, ALE JE VLASTNĚ SVOBODNÝ

Jedenatřicetiletý brněnský muzikálový herec Dušan Vítázek právě zkouší dvojroli v americkém muzikálu *Jekyll a Hyde*.

*Bídníci, Evita, Mozart!, Mary Poppins, Chicago, Kvítek z horroru, Kráska a zvíře.* Ve všech těchto muzikálech Městského divadla Brno posledních tří sezon si zahrál Dušan Vítázek většinou hlavní role. Ve zběsilém tempu pokračuje dál a už nosí v hlavě další figuru: rozpolcenou osobnost doktora Henryho Jekylla a Edwarda Hyda z muzikálu *Jekyll a Hyde*, který bude mít v Brně premiéru za necelé tři týdny.

***Dokážete si v tom fojru vůbec uvědomit, jak velké role ve známých světových muzikálech hraje?***

Snažím se to všechno vstřebat, ale někdy se to nedá stíhat. Kolikrát mě napadá, že kdybych někomu ve světě vyjmenoval svoje role u nás v divadle za poslední sezony, myslil by si, že volám určitě z blázince. (smích) Na jednu stranu je úžasné, že můžeme dělat v Brně tak velké světové muzikály, ale na druhou stranu je těžké toho stíhat tolik najednou. Ve světě je běžné, že se nazkouší třeba *Mary Poppins* a hraje se potom v kuse sedm let.

***Odpočinul jste si aspoň v létě o divadelních prázdninách?***

Jenom tak z půlky. V červenci jsme s kamarády vyrazili na pánskou jízdu, kdy jsme na motorkách projeli Ukrajinu a Rumunsko. Jenže už od srpna jsem začal mít noční můry, jestli umím všechny texty, co mě v nové sezoně čeká...

***Zmínil jste muzikál Mary Poppins, kde jste si jako kominík Bert i hodně zastepoval...***

Přípravu na *Mary* jsem vzal poctivě. Řekl jsem si, že budu trochu jako slavné hollywoodské hvězdy, které dostanou velkou roli a začnou kvůli ní bláznit. Tak já jsem přes léto zhubl devět kilo, abych ten náročný step bez problémů zvládl.

***Jako milovníkovi adrenalinových zážitků se vám musela líbit i chůze hlavou dolů při hlavním stepařském čísle. Je to tak?***

To jo, jenže v divadle je to trochu něco jiného. Při této choreografii mě při prvních třech pokusech museli sundat, protože se mně tak nahnula krev do hlavy, že jsem měl pocit, že tím tlakem snad praskne!

***Pomáhá vám v divadle fyzická ziskaná z vaší sportovní minulosti?***



Určitě. Chodil jsem na osmileté sportovní gymnázium a dělal závodně plavání a kanoistiku. Dodnes nedokážu být úplně v klidu, musím mít pořád nějakou aktivitu. Takže divadlo mě v tomto směru hodně vybíjí. (smích) Ale nikdy jsem nebyl klasický soutěživý typ, vyhovuje mně být spíš v pozadí.

***I tak vás do popředí vynesla hned na startu Cena Thálie, kterou jste získal už v roce 2004 za roli Bergera v muzikálu Vlasy. Pomohlo vám to nějak k lepším nabídkám?***

Tehdy to byla pro mě hlavně obrovská euforie. Přišlo to naprosto nečekaně, byl jsem ještě student na škole. Ale brzo jsem zjistil, že Thálie v oboru muzikál, zpěvohra a jiné hudebně-dramatické žánry mi k lepším nabídkám nepomůže...

***Co je pro vás tedy měřítkem úspěchu?***  
Názor lidí okolo. Potěší mě, když mě pochválí třeba náš technikář. Divadlo není atletika a nedá se objektivně změřit, kdo zaběhl nejrychleji.

***Teď máte před sebou hlavní roli v muzikálu Jekyll a Hyde. Který ze dvou protipólů osobnosti je vám bližší – ten dobrý nebo ten zlý?***

Chceme to s Petrem Gazdíkem (režisér inscenace a zároveň jeden ze dvou představitelů titulní role – pozn. aut.) dělat tak, aby divákům nebylo od začátku jasné, kdo je vlastně dobrý a kdo zlý. Zvláštní je, že tady je to naopak, než by se možná předpokládalo. Doktor Henry Jekyll je pořád roztěkaný, hlavu má zabranou výzkumem, svými touhami, morálními závazky. Věří, že dokáže přijít na to, jak z člověka eliminovat zlo, aby všichni byli

jen dobří. Což je nesmysl, takže si na sebe vlastně klade nespelnitelné nároky. Naopak Edward Hyde přesně ví, co chce. Ví, že tamten je zloduch, tak ho zabije, protože na to má chuť. Tím je vlastně hrozně svobodný. Má v sobě běsy, ale je vlastně hrozně svobodný.

***Jak moc jste znal téma Jekylla a Hyda předtím?***

Myslím, že toto téma znají všichni z filmu, pohádek nebo komiksů. U mě se k tomu váže i jedna osobní vzpomínka. Pamatuji si, že asi před šesti lety jsme se o prázdninách jeli podívat se Stankem Slovákem a Petrem Gazdíkem na jedno zájezdové představení našeho divadla do Německa. V autě jsme si cestou pouštěli anglické cédéčko právě *Jekylla a Hyda*. Hrozně se nám líbilo, ale kdyby nám tehdy někdo řekl, že za šest let budeme dělat *Jekylla* i v Brně, smíchy bychom se váleli pod stolem. Přišlo mně to jako něco naprosto nemožného, aby se tak mladý světový muzikál, který dobývá Broadway, Vídeň a další metropole, uváděl v nejbližší době i u nás v Brně. Teď je to tady a ještě k tomu mezi *Chicagem* a *Mary Poppins*. To je sen.

***Kdo je Dušan Vitázek***

- \* narodil se 29. září 1980 ve slovenském Trenčíně
  - \* vystudoval muzikálové herectví na brněnské JAMU
  - \* od března 2005 je členem Městského divadla Brno
  - \* v roce 2004 získal Cenu Thálie za roli Bergera v muzikálu *Hair/Vlasy*
- Lenka Suchá, Brněnský deník, 1.11.2011*





*Tarotová karta s figurou papežky prý znamená problémy*

## **Příběh papežky Jana – Legenda nebo historie?**

Na počátku devátého století se kdesi v srdci evropského kontinentu (možná) narodilo v rodině katolického kněze děvče, které bylo obdařeno velikým nadáním. Matka, která musela před svým mužem předstírat ztrátu víry v pohanské božstvo a nalezení jediného, pravého Boha, ji pojmenovala (snad) Jana. Jana se (prý) během svého vyrůstání naučila číst, psát a přemýšlet tak, jak se v té době hodilo pouze pro chlapce. Měla ale štěstí, narazila na osvětleného učitele, který její snahy a touhy podporoval a dokázal zařídit, aby byla (patrně) přijata do klášterní školy ve Fuldě. I přes její mimořádný talent a schopnost jí ale jako dívka středověký svět nenabízel jinou možnost, než se vdát a být dobrou manželkou. S tím se ovšem Jana nedokázala smířit, v touze po dalším vzdělání se převlékla za muže a v tomto kostýmu se (zřejmě) nenápadně propracovávala na pomyslném církevním kariéřním žebříčku hodně vysoko. Shodou velikých náhod se jednoho dne ocitla v Římě až na postu nejvyšším a mezi lety 855 – 857 se (podle legendy) stala oblíbeným papežem Janem Anglicusem.

Ačkoli milovala své poslání a byla Bohu vděčná za příležitost, kterou jí věnoval, nedokázala v sobě plně potlačit svou ženskou přirozenost. Ve svém životě potkala muže, s kterým sdílela nejen své největší tajemství, ale kterého také plně milovala. Láska se jí pak stala osudnou, když jednoho dne, během procesí upadla z koně a před zraky lidí, pro které ve funkci papeže tolik vykonala, porodila mrtvé dítě a sama na místě prozrazena zemřela.

Dech beroucí příběh je pro většinu historiků pouze středověkou legendou, na které není nic pravdivého a která je pouze zajímavým tématem několika románů, filmů, studií a bádání. Nicméně stále existují i teorie, které Janu považují za historickou osobu. Pro toto tvrzení lze nalézt i několik „důkazů“. Vedle nemnoha obrazů, na kterých je Jana namalována v okamžiku své smrti, rodící v papežském oděvu, je to například i zkouška pohlaví nově nastupujícího papeže a změna tradiční trasy papežského procesí tak, aby se vyhnulo ulici, kde Jana zemřela...

Německý historický muzikál *Papežka* se nepokouší nalézt pravdu, pouze vypráví strhující příběh, který se mohl stát. Muzikál vznikl podle stejnojmenného románu americké spisovatelky Donny W. Crossové z roku 1996. Kniha se ihned stala bestsellerem a byla přeložena do několika jazyků. Inspiroval se jí mladý německý skladatel a textař Dennis Martin, jehož muzikál měl světovou premiéru 3. června 2011 v Zámeckém divadle v německé Fuldě. Zde jej režíroval Stanislav Moša ve spolupráci s kostýmní návrhářkou Andreou Kučerovou, scénografem Christopherem Weyersem, lightdesignerem Davidem Kachlířem a choreografkou Julií Poletovou. Stejný tým připravuje muzikál pro českou premiéru. Muzikál *Papežka* bude podruhé na světě uveden v našem divadle 4. února 2012 v překladu Stanislava Moši a Mikuláše Bryana.

*Klára Latzková*



Režisér večera Křídla (ceny popularity) Petr Štěpán a tajemnice činohry Sylva Smutná sčítají anketní listky revue Dokořán.



Muzikál Chicago nastudoval Stanislav Moša také v Divadle pod Palmovkou v Praze. Roxi svěřil Martině Sikorové a Velmu hraje Petra Jungmanová.



Režisér Petr Gazdík se svým synem, kterého jsem v minulém čísle Dokořánu překlepem přisoudil Johaně Gazdíkové.



17. listopadu uplynulo 10 let od doby, kdy byl položen základní kámen Hudební scény. Tuto událost jsme si připomněli před představením muzikálu Jekyll a Hyde.



Občas nakouknou do maskérny jak vznikají postavy komedií, Jana Musilová a Svelanka Slováková se chystají na své role v muzikálu Jekyll a Hyde.



Na tomto snímku se Pavlína Vitázková naposledy pozvolna vtlouče do role zločinné Milady v inscenaci Tři mušketýři.

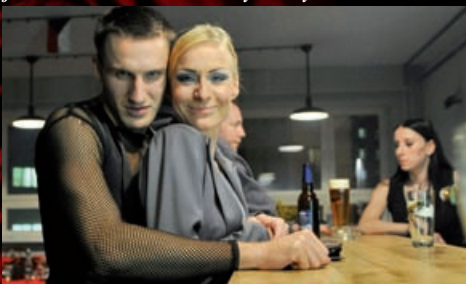


Režisér Stanislav Moša si k přípravě muzikálu Hair přizval choreografku Anetu Majerovou a Hanu „Peňu“ Kratochvilovou.



### STALO SE

Na přípravě legendárního muzikálu pracoval a za klávesy usedl stále usměvavý Karel Albrecht.



Profesionální usměv od Jakuba Zedníčka a Lenky Janíkové do kamery Tina Kratochvila.



Legendární muzikál Hair v provedení Městského divadla Brno si odbyl premiéru 30. listopadu 2011 na jevišti Stadtteatru ve švýcarském Oltenu.



Po velmi zdařilé premiéře ve Švýcarsku inscenace (režie Stanislav Moša) absolvoje evropské turné.



Po premiéře muzikálu Jekyll a Hyde přišla pográtulovat hvězdě večera Dušanu Vitázkovi jeho neměně úspěšná žena Pavla.



Ztrafit hlavu je velmi ošidné, tu jde naštvít jen o komparzistku z komedie Měsíční kámen.



V knihkupectví Dobrovský v Brně se sešli spisovatel Radek Sauer a Zdeněk Junák, aby se podepsali do knížky o životních radostech a strastech Zdeňka Junáka.



Následně také novou knížku řádně pokřtili.



Radka Coufalová, Eva Hrbáčková a Zdeněk Helbich v divadelním klubu.

## PARTNEŘI DIVADLA



AutoCont

AQUAdem s.r.o.

ALSTOM



PS BRNO

PSK Group  
Dynamická stavební společnost

e-on

BUSINESS CENTRE  
VÍDEŇSKÁ

## MEDIÁLNÍ PARTNEŘI



SNIP & CO  
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník



DOKOŘÁN LEDEN 2012  
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno  
pod číslem MK ČR E 12150

170. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 12. 2011

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Andrea Kučerová: kostým  
z muzikálu Jekyll a Hyde



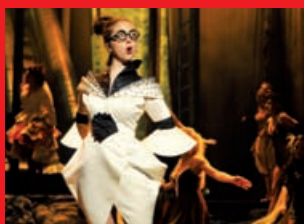
Návrh kostýmu Polly pro muzikál Jekyll a Hyde – Andrea Kučerová, foto: jeř Kratochvíl

Eva  
Jedličková



JEKYLL  
A HYDE

6. a 7. 1. na Hudební scéně  
PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA  
Politicko-satirický muzikál



Hra stará téměř 2500 let, a přesto stále aktuální! Příběh o dvou uprchlících z Athén, kteří údernou demagogií ovládnou ptačí říši a přesvědčí tvory s nejmenším mozkiem, aby vybudovali velký Mrakoptakohrad, oddělili jím zemi od nebe a tím si podmanili bohy i lidi, zaujme svou přímočarostí a až neuvěřitelně věrným vykreslením dnešní politické scény. Podle slov Zdenka Mertvy, jednoho z autorů „vznikl tvar takové lidové taškařice se zpěvy, žádné VELKÉ UMĚNÍ, ale opravdu VELKÁ SRANDA s mimořádným společenským nábojem.“ Těšit se můžete na Petra Gazdíka v hlavní roli, Zdenku Herfortovou v roli Slepice či Vojtěcha Blahutu jako Blbouna nezapjného a mnoho dalších, to vše v režii Stanislava Moši. Přijďte nahlédnout na dnešní politickou a společenskou situaci bez trpkosti, zato však s nadhledem a úsměvem!